

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka LXXXV.

Vydána dne 12. července 1920.

Obsah: Čís. 424. Nařízení o provedení §u 68 zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 309 Sb. z. a n., o dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku.

Čís. 424.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 25. června 1920

o provedení §u 68 zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 309 Sb. z. a n., o dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku.

Článek I.

(¹) Se zákonným zmocněním, obsaženým v §u 68 zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 309 Sb. z. a n., a ve srovnání s ministrem pro sjednocení zákonodárství a organizace správy a se chiefem civilní správy Podkarpatské Rusi nařizuje se:

(²) Kde se v zákoně mluví o berní správě nebo zemském finančním úřadu, rozuměti jest na Slovensku a v Podkarpatské Rusi finanční ředitelství nebo generální finanční ředitelství pro Slovensko, nebo finanční referát chefa civilní správy Podkarpatské Rusi.

(³) Pokud se v zákoně mluví všeobecně o dani z příjmu nebo dani všeobecné výdělkové podle II. hlavy zákona o osobních daních nebo konečně o dani rentové a nejsou uvedeny jmenovitě paragrafy toho kterého zákona, rozuměti jest na Slovensku a v Podkarpatské Rusi daň důchodkovou nebo daň výrokovou III. třídy nebo daň výrokovou podniků veřejně účtujících nebo konečně daň z úroků kapitálových a rent.

(⁴) Ustanovení zákonů, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi posud platných, užití jest místo v zákoně o dávce citovaných ustanovení zákonů jiných v těchto případech:

V §u 12:

Místo §u 1, lit. a), zákona ze dne 9. února 1882, č. 17 ř. z., platí §§ 8 až 10 zák. čl. VI:1909.

Místo zdanitelného čistého výnosu podle §u 6 zákona ze dne 9. února 1882, č. 17 ř. z., nastupuje výnos, podrobený dani činžovní podle §u 13 zák. čl. VI:1909, po srážce 30% na výlohy udržovací a amortisační.

V §u 18:

Místo zák. ze dne 30. ledna 1920, č. 79 Sb. z. a n., platí ustanovení zák. čl. IX:1918.

V §u 33:

Místo §u 176 zák. o os. daních platí § 31 zák. čl. X:1909.

V §u 34:

Místo komisí odhadních a komisí odvolacích zřízených v Čechách, na Moravě a ve Slezsku podle ustanovení §§ 177 až 190 zák. o os. daních nastupují (reklamační) odhadní komise a odvolací komise zřízené dle §u 55 zák. čl. X:1909, §u 11 zák. čl. XXVI:1916, §u 27 zák. čl. XXXII:1916 a podle zákona ze dne 26. března 1920, č. 198 Sb. z. a n., pro daň důchodkovou, z majetku a z válečných zisků.

Ustanovení §§ 191 až 193, odst. 1., §§ 194, 195, 196, odst. 1., a §u 197 zák. o os. daních platí pro tyto (reklamační) odhadní komise obdobně, o komisích odvolacích platí zákon ze dne 26. března 1920, č. 198 Sb. z. a n., s výjimkou druhé věty §u 7, změněnou pro ukládání dávky druhým odstavcem §u 34 zákona o dávce.

Místo §u 196, odst. 2. až 4., zák. o os. daních platí ustanovení §u 39 zák. čl. X:1909, a místo ustanovení §u 198 zák. o os. daních platí § 40 zák. čl. X:1909.

V §u 40:

Místo ustanovení §§ 218 až včetně 225 zák. o os. daních platí ustanovení §§ 11 až včetně 15 zákona ze dne 26. března 1920, č. 198 Sb. z. a n., s tou změnou, že v první větě odstavce 4. §u 12 určená hranice stanoví se při dávce z majetku na 50.000 K jmění dávkou povinného.

V §u 41:

Místo promíček lhůty stanovené v §u 1479 obč. zák., který jest citován v §u 238 zák. o os. daních, platí na Slovensku a v Podkarpatské Rusi všeobecná promíček lhůta 32 let.

V §u 42:

Podniky podrobenými veřejnému účtování podle II. hlavy zákona ze dne 25. října 1896, č. 220 ř. z., rozuměti jest na Slovensku a v Podkarpatské Rusi podniky podrobené výrobové dani veřejně účtujících podniků podle zák. čl. VIII:1909, LIII:1912 a XXXIV:1916.

V §u 47:

Výhoda §u 47 platí pro podniky a sdružení uvedené v §u 4, č. 3., zák. čl. VIII:1909 a §§ 4 a 5, lit. f), zák. čl. XXXIV:1916, jakož i jiná sdružení a fondy vyhovující podmínkám v §u 84, lit. b), d) až f), a v §u 85 zák. o os. daních vytčeným.

V §u 51:

Místo §§u 110 až 112 zák. o os. daních platí obdobně §§ 25 až 30 zák. čl. VIII:1909 ve znění zák. čl. LIII:1912.

V §u 58:

Místo §u 84, č. 2. a 3., zákona poplatkového platí § 112, lit. a) a b), sbírky poplatkových zákonů.

(^o) Ostatní v zákoně o dávce citovaná ustanovení jiných zákonů, vyjímajíc zákon ze dne 18. září 1892, č. 171 ř. z., a ze dne 25. ledna 1914, č. 15 ř. z., citovaný v §u 36 zákona o dávce, a zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z., jejichž platnost byla rozšířena na Slovensko a Podkarpatskou Rus, zákony ze dne 27. května 1919, č. 304 Sb. z. a n., a ze dne 15. dubna 1920, čís. 269 Sb. z. a n., a čís. 271 Sb. z. a n., pak vyjímajíc ministerské nařízení ze dne 5. března 1896, č. 31 ř. z., citované v §u 9 zákona o dávce, nabývají na Slovensku účinnosti dnem účinnosti zákona o dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku, avšak jen pro účely dávky a s úchytkami a doplňky, které v zákoně o dávce jsou výslovně stanoveny. Je-li v zákoně o dávce stanoveno, že jest těch kterých ustanovení užívati obdobně, platí to i pro Slovensko a Podkarpatskou Rus.

(^o) Takto v platnost uvedená zákonná ustanovení připojena jsou v dodatcích k zákonu o dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku, jehož celkové upravené znění následuje.

ZÁKON ZE DNE 8. DUBNA 1920,

čís. 309 Sb. z. a n.,

o dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Dávka z majetku a dávka z přírůstku na majetku, které se podle ustanovení tohoto zákona vyberou, jsou určeny v prvé řadě jako

předpoklad pro příští nápravu měny, k vyrovnání břemen, převzatých po Rakousko-uherské bance výměnou státovek za stažené bankovky, zadržením bankovek a převzetím žirových účtů a pokladničních poukázek podle zákonů ze dne 25. února 1919, čís. 84 Sb. z. a n., a ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 Sb. z. a n. Přebytkův užije se k úhradě nejtísnivějších břemen, vzešlých ze založení a uhlájení samostatností státu československého, avšak s vyloučením běžných schodků hospodářství státního; ke kterému účelu se přebytku dávky v tomto rámci smí použití, bude stanoveno zvláštním zákonem.

Finanční správa jest povinna platby na dávku účetnický i pokladničně spravovati odděleně od ostatních příjmů státních.

Nejvyšší účetní kontrolní úřad bdí nad přesným dodržením ustanovení tohoto paragrafu v rámci své působnosti podle zákona ze dne 20. března 1919, čís. 175 Sb. z. a n., a jest povinen nejdéle do 6 měsíců po uplynutí každého pololetí podati zvláštní komisi Národního shromáždění řádně doloženou zprávu o výtěžku dávky, jeho použití a případných dalších opatřeních s přiměřeným návrhem; komise tato předloží svou zprávu s návrhy oběma sněmovnám, a její zpráva bude uveřejněna v úředních novinách.

Do komise Národního shromáždění vysílá ze svého středu sněmovna poslanecká 16 a senát 8 členů; komise zvolí si předsedu a ustanoví si jednací řád. Prvou schůzi komise svolá předseda poslanecké sněmovny.

I. ODDÍL.

PŘIROZENÉ OSOBY.

A. Dávka z majetku.

Povinnost k dávce.

§ 2.

Dávkou z majetku jsou povinny:

1. Osoby, které v tuzemsku mají bydliště, nebo se zde déle jednoho roku zdržují, veškerým dávce z majetku podrobeným jméním, ať leží kdekoliv.

Jméni v cizině ležící nepodléhá dávce z majetku jen tenkrát, je-li v cizině dávce stejného druhu podrobeno a jestliže cizí státy co do stejného jmění, v tuzemsku se nalézajícího, podle zásad vzájemnosti postupují. Průkaz o těch okolnostech podá strana.

V témže rozsahu povinni jsou dávkou z majetku státní zřízení Československé republiky, kteří v cizině mají své bydliště.

2. Ostatní osoby jméním, podléhající dávce z majetku, pokud se nalézá v tuzemsku.

3. Neodevzdané pozůstalosti v témže rozsahu jako osoby, uvedené pod čís. 1. a 2.

Místní meze povinnosti dávkové.

§ 3.

Za tuzemsko pokládá se veškeré území patřící pod svrchovanost republiky Československé.

Pro posouzení otázky, které předměty majetkové považovati jest za ležící v tuzemsku, jest u věcí hmotných rozhodna okolnost, kde skutečně jsou, u práv pak, kde předmět práva jest; jde-li o právo nevázané na věc hmotnou, rozhodno jest bydliště, pobyt či sídlo toho, kdo plněním jest povinen.

Privilegia a patenty, které v tuzemsku byly uděleny, a pohledávky, které na nemovitostech v tuzemsku jsou zajištěny, pokládají se za movité věci, nalézající se v tuzemsku.

U peněz kovových a papírových, obchodních mincí, bankovek, akcií, dílčích dlužních úpisů, zástavních listův a podobných cenných papírů, dále u kusků, cenných papírů na doručitele (směnky, poukázky atd.) rozhodno je místo, kde jsou uloženy, nebo, nelze-li o uložení mluvit, kde se nalézají.

Tytéž zásady platí obdobně i tenkrát, má-li se zjistiti, ve kterém cizozemském státě se nalézají majetkové předměty, uvedené v odstavci 2. až 4.

Osvobození.

§ 4.

I. Od dávky z majetku jsou, předpokládajíc, že vzájemnost jest zabezpečena, osvobozeni:

1. Hlavy cizích států a v Československé republice pověřeni diplomatictí zástupcové a konsulové z povolání cizích mocností, jsou-li cizozemci, dále úřednictvo a služebnictvo, jehož jest výhradně potřebí pro účely vyslanectví nebo konsulátu, nebo pro jejich rodiny, skládá-li se z cizozemců, a to s veškerým jméním, pokud nezáleží v tuzemsku z nemovitostí, ze jmění výdělečného, ze jmění vázaného podle platných ustanovení na oblast československého státu, nebo z tuzemských hypotekárních pohledávek.

Těmto jsou na roveň postaveni členové missi cizích států zde uznaných.

2. Osoby, kterým podle státních smluv přísluší nárok na osvobození od dávky z majetku v rozsahu, jak ze smlouvy vyplývá, jinak v témže rozsahu jako osoby pod čís. 1. uvedené.

II. Od dávky z majetku jsou osvobozeny majetky, jsou-li trvale, výhradně a bezprostředně věnovány a je-li jich skutečně užíváno k účelům bohoslužebným, veřejným, dobročinným, vzdělávacím nebo kulturním.

§ 5.

Dávkou zásadně povinné jmění, pokud nepřesahuje 10.000 Kč, nepodléhá dávce z majetku, avšak přesahuje-li tuto hranici, podléhá dávce z majetku celé.

Výjimečně vyměří se dávka z majetku pouze z částky přesahující 10.000 Kč, jde-li o živitele, vyžina otce, kteří vydrží nezaopatřené příslušníky své rodiny, dále o nezaopatřené sirotky bez rodičů neb o osoby k výdělku nezpůsobilé nebo méně způsobilé, konečně o osoby, které převážně odkázány jsou na pevné příjmy služební, odpočinkové, zaopatřovací, nebo důchody z movitého jmění kapitálového, pokud ve všech těchto případech nepřesahuje celkový příjem 8000 Kč a jmění dávkou povinné 100.000 Kč.

Další výhody pro tuto skupinu osob ustanovuje § 55, posl. odst.

Příjmem, uvedeným v odst. 2., rozumí se příjem roku 1919, který pro tyto účely podle zákona o dani důchodkové zvláště se zjistí.

Na osoby, které podle ustanovení §u 2 nepodléhají dávce z majetku z celého jmění, užití možno odst. 1. a 2. jenom tenkrát, prokáží-li, že veškeré jejich jmění (nebo příjem), včetně jmění podle tohoto zákona (nebo příjmu podle zák. o dani důchodkové) dávce z majetku (nebo dani důchodkové) nepodléhajícího, nepřesahuje hranice v odst. 2. uvedené.

Předmět dávky.

§ 6.

Pro osobní a věcnou povinnost k dávce, jakož i vyšší dávkou povinného jmění rozhodný jest stav a hodnota dne 1. března 1919.

To platí též o srážkách odpočitatelných.

O okolnostech, které zakládají osobní a věcnou povinnost k dávce a které se opírají o mírové smlouvy, má se za to, že tu byly již dne 1. března 1919.

Ke jmění podle stavu a hodnoty dne 1. března 1919 zjištěnému připočtou se však peníze nebo jiné jmění dávce z majetku zásadně podrobené podle hodnoty jeho v čas převodu po 1. srpnu 1914, jehož užito bylo k darování nebo jinakému věnování, ať bezúplatnému, ať bez přiměřené úplaty, ať jednáním zastírajícím tento způsob nabytí, pokud hodnota jednotlivě přesahuje 1000 Kč; částky pod 1000 Kč se připočtou jen tehdy, dále se z okolností souditi na úmysl uniknouti dávce z majetku.

Ustanovení předchozího odstavce neplatí u poplatníka, jehož jmění podle ustanovení §u 2, čís. 1., odst. 2., a čís. 2., dávce z majetku jen částečně jest podrobeno, dokáže-li, že majetek, o jehož připočtení jde, náležel v době, kdy byl věnován, ke jmění podle tohoto ustanovení dávce nepodrobenému.

Ministr financí je zmocněn, aby vyloučil dary k účelům dobročinným a všeužitečným v sumách přes 1000 Kč ze jmění dávce podrobeného, byly-li učiněny nejdéle do 1. září 1920.

Majetek, který se podle ustanovení odst. 4. započítá do majetku původního majitele dávce podrobeného, vyloučí se z majetku nabyvatelova.

§ 7.

Při uložení dávky z majetku připočítá se:

1. ke jmění přednosti domácnosti jmění příslušníků domácnosti, jsou-li podmínky § 157 zák. o os. daních*) dány, nebo byly-li by dány, kdyby jmění příjem poskytovalo;

2. ke jmění dočasného držitele léna nebo rodného fideikomisu jmění lenní a fideikomisní.

Jmění, které se nalézá ve spoluvlastnictví nebo náleží souhrnu společníků společnosti výdělečné, přičítá se podílníkům podle poměru jejich podílů, a nelze-li jich zjistiti, stejným dílem.

Pozůstalostní jmění pokládá se až do odvzdání pozůstalosti za celek.

Jinak dávce z majetku podléhá vlastník, po případě držitel.

Přednost domácnosti může od příslušníka domácnosti žádati náhradu částky z celé dávky poměrně na jeho připočtený majetek připadající. V případném sporu rozhoduje příslušný řádný soud.

Jsou-li 1. března 1919 práva nebo závazky sporny, a spor zahájen, rozhoduje skutečný stav v tento den; případné opravení předpisu dávky z majetku jest po konečném pravoplatném rozhodnutí na prákaz vyhrazeno.

§ 8.

Předmětem dávky z majetku jest veškeré jmění bez rozdílu, zdali jest movité nebo nemovité, zdali poskytuje výtežek čili nic, pokud zákon výslovně jinak nestanoví.

Jměním ve smyslu odst. 1. jest soubor předmětů a práv majetkových po srážce závazků, pokud záleží v penězích anebo mají hodnotu v penězích ocenitelnou.

§ 9.

Ke jmění dávkou povinnému náleží:

1. majetek zemědělský a lesní (§ 11),
2. majetek domovní (§ 12),
3. jmění výdělečné (§ 13),
4. jiné, zvláště kapitálové jmění (§ 14).

Ke jmění dávkou povinnému nenáleží:

1. domácí náradí, zařízení bytu, šatstvo a jiné movité hmotné věci, které slouží pouze k osobní potřebě, nikoliv k účelům výdělečným neb účelům jinakého rázu; výjimku stanoví § 14. odst. 3. lit. a) a b);

*) viz dodatek I.

2. práva, z nichž plynou pense a zaopatřovací požitky veškerého druhu podle §u 167, čís. 4., zák. o os. daních,*) jakož i renty všeho druhu, které jsou přímou úplatou za vykonané služby ve smyslu §u 124, čís. 5., zák. o os. daních*);

3. dosud nesplatné nároky ze životních pojištění, znějících na kapitál menší než 4000 Kč, ze životních pojištění znějících na důchod menší než 400 Kč ročně, dále z veškerých pojištění, sjednaných na základě zákonné povinnosti, pak z pojištění, sjednaných s ústavy, vyhovujícími podmínkám lit. E min. nař. ze dne 5. března 1896, čís. 31 ř. z.,**) a konečně z veškerých pojištění, sjednaných se Zemským pojišťovacím fondem v Praze.

§ 10.

Pro ocenění součástí jmění jest rozhodnou obecná (prodejní) cena, pokud zákon jinak nestanoví.

Součástkami jmění jsou hospodářské jednotky, t. j. věci nebo práva, která z hospodářských ohledů buď sama pro sebe trvalá nebo s jinými věcmi nebo právy k sobě náležejí.

Hospodářsky samostatné věci nebo práva oceňují se jednotlivě, věci a práva, které jsou dohromady hospodářskou jednotkou, oceňují se jako celek.

Předměty nebo práva majetková, které co do výše jsou pochybné, ocení se podle pravděpodobné hodnoty; je-li vůbec trvání takových předmětů nebo práv pochybné, platí ustanovení §u 38 čís. 6., odst. 2.

Zvláštní ustanovení o jednotlivých součástkách majetkových a o jejich ocenění.

Majetek zemědělský a lesní.

§ 11.

Majetek zemědělský a lesní zahrnuje veškerou půdu s příslušenstvím (vyjímaje plochy od daně pozemkové osvobozené podle §u 2, čís. 3. a 4., zák. ze dne 24. května 1869, čís. 88 ř. z.,***) s pozemky spojená práva a oprávnění, kapitál základní a provozovací, který věnován jest provozování hospodářství zemědělského a lesního, včetně vedlejších podniků ve smyslu §u 2, čís. 3., zák. o os. daních,*).

Co do ocenění platí ustanovení §u 10, vyjímaje případy, ve kterých majetku bylo v době po

*) viz dodatek I.

**) viz dodatek III.

***) viz dodatek IV.

1. srpnu 1914 ve volném obchodu nabyto; tu platí cena nabývací, je-li cena obecná (prodejní) nižší.

Cenou nabývací rozumí se cena kupní, zvýšená o ostatní útraty nabývací; k ní se připočte ještě hodnota skutečného zlepšení (investicemi a pod.), pokud ještě trvá, a odpočte se zhoršení mezitím vzniklé.

Vláda se zmocňuje, aby určila u pozemků věnovaných trvale zemědělské výrobě jako pomůcky ke zjištění prodejní ceny z doby předválečné násobky čistého katastrálního výnosu a výsledky statistického šetření ústavu pro zemědělskou správu a taxaci při zemědělském odhodu české vysoké školy technické v Praze o cenách pozemků. Cena podle stavu a hodnoty dne 1. března 1919 zjišťuje se průměrnou přírůzkou 75% k ceně předválečné. Při usedlostech do 10 ha výměry, věnovaných trvale a výlučně výrobě zemědělské, může býti stanovena cena budov a inventáře přiměřenou přírůzkou k ceně pozemkové. Odhadní komisi jest však vyhrazeno právo, od takto vyšetřených hodnot se uchýliti, ospravedlní-li okolnosti ocenění vyšší nebo nižší.

Pomůckou pro zjištění prodejní ceny lesního majetku jest cena výnosová; jinak platí též výhrada jako v poslední větě předchozího odstavce.

Pozemky stavební a pozemky, které svou polohou určeny jsou k brzkému zastavení, ocení se podle ustanovení §u 10.

Majetek podle zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 Sb. z. a n., zabraný ocení se rovněž podle ustanovení předcházejících odstavců; bude-li tento majetek převzat do 10 let za cenu nižší, odepíše se poměrná část dávky. Podrobnosti budou upraveny zákonem.

Nemovitosti spadající pod ustanovení zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 Sb. z. a n., o zajištění půdy drobným pachtovním, vyloučí se ze jmění původních majitelů a započítají se do jmění nabyvatelů, jakoby bylo vlastnictví přešlo již přede dnem 1. března 1919; náhrada podle §a 8 cit. zák. náleží však do jmění původních majitelů.

U nemovitostí, které budou vyvlastněny podle zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 20 Sb. z. a n. z r. 1920, opraví se předpis dávky podle náhrady poskytnuté za nemovitost.

Majetek domovní.

§ 12.

Majetek domovní zahrnuje stavební plochu, budovy na ní, včetně budov vedlejších, k budovám náležející dvory, s budovami spojená práva a oprávnění, jakož i příslušenství.

Ustanovení §u 11, odst. 2. a 3., platí tu obdobně.

Pomůckou pro zjištění obecné (prodejní) ceny jest u budov obytných, nalézajících se v místech,

která podle §§u 8 až 10 zák. čl. VI:1909 podléhají zcela dani činžovní, dani činžovní podle §u 13 cit. zák. čl. podrobený výnos po srážce 30% na výlohy udržovací a amortisaci, u ostatních budov obytných užitková hodnota ve smyslu §u 164, odst. 1., zák. o os. daních,*) a to podle stavu roku 1913, srazí-li se z takto zjištěného výnosu (užitkové hodnoty) na základě tohoto výnosu (užitkové hodnoty) předepsaná neb vypočtená plná státní daň s vedlejšími závazky.

Obecná (prodejní) cena stanoví se průměrně 25násobným výnosem (užitkovou hodnotou) zjištěným podle předchozího odstavce. Cena podle stavu a hodnoty dne 1. března 1919 zjišťuje se průměrně přírůzkou 60% k ceně první. K oběma cenám zjištěným podle předchozího odstavce připočte se hodnota berní výhody nebo berního osvobození v rozhodné době. Odhadní komisi jest však vyhrazeno právo od obou takto vyšetřených hodnot se odchýliti, ospravedlní-li okolnosti ocenění vyšší nebo nižší.

Vláda se zmocňuje, aby podle potřeby stanovila pro budovy obytné nebo budovy sloužící k jiným účelům než k obývání (na př. výrobě zemědělské, průmyslové a pod.) jiné pomůcky oceňovací; jinak platí též výhrada jako v poslední větě předcházejícího odstavce.

Náleží-li budova jinému než vlastníku místa, na němž stojí, připočte se každému přiměřená část úhrnné hodnoty budovy a pozemku.

Jmenní výdělečné.

§ 13.

Jmenní výdělečné zahrnuje veškeré majetkové předměty a práva, včetně t. zv. vlastnictví hor a nabytí, které slouží provozování podniku výdělečného nebo zaměstnání k zisku směřujícího, jež nespádají pod ustanovení §u 11.

Na obecnou hodnotu pokládá se ona cena prodejní, které lze za předpokladu dalšího provozování podniku ve volném obchodu za celý podnik dosáti; nehledě k výhradě této, platí při oceňování částí jmění výdělečného, spadajících pod ustanovení §§u 11, 12, 14 až 17, ustanovení těchto paragrafů, při oceňování částí jmění výdělečného jiného druhu cena prodejní.

Cena tržní nebo bursovní pokládá se za cenu prodejní.

Výňuky platí v těchto případech:

I. Podle ceny nabývací oceňuje se:

- a) v roce 1919 nakoupené zboží, pokud tato cena jest vyšší než cena prodejní;
- b) suroviny, pomocné a spotřební hmoty, pokud se ve vlastní výrobě zpracují.

*) viz dodatek I.

II. Podle ceny výrobní započítají se polotovary v počátečním období zpracování; do této ceny patří přímé náklady výrobní s patřičným podílem na všeobecných nákladech výrobních včetně amortisace ze zařízení k výrobě trvale věnovaného.

III. Vláda se zmocňuje, aby podle potřeby stanovila u nejdůležitějších odvětví průmyslových pro stroje a zařízení pomůcky oceňovací; odhadní komisi jest však vyhrazeno právo od hodnot takto vyšetřených se odchýliti, ospravedlní-li okolnosti ocenění vyšší nebo nižší.

IV. Čisté jmění výdělečné, t. j. jmění podle stavu a hodnoty dne 1. března 1919 po srážce dluhů s tímto majetkem souvisejících (§ 18), započte se 70%.

Jmění jinaké.

§ 14.

Jmění jinaké zahrnuje veškeré předměty majetkové a práva majetková, která nenáleží ke jmění ve smyslu §§ 11 až 13, tedy zejména veškeré majetkové předměty a veškerá majetková práva, z nichž plyne příjem zmíněný v § 124 nebo § 169 zák. o os. daních*), jakož i dosud nesplacené nároky z pojištění na život neb úraz osoby (§ 17, odst. 2.), znějící na kapitál neb důchod s výjimkou uvedenou v § 9, odst. 2., čís. 3.

Za pojištění kapitálové pokládá se ve smyslu předchozího odstavce každé pojištění, při němž dojde k výplatě určité částky peněžní podle znění pojišťovací smlouvy.

K předmětům majetkovým v odst. 1. zmíněným počítati jest jmenovitě též:

- a) předměty z drahých kovů, drahokamů, perly, předměty umělecké, ozdobné a přepychové (včetně starožitností), jakož i sbírky (včetně jednotlivých předmětů z nich), kteréž nabyty byly úplatně po 1. srpnu 1914, přesahuje-li hodnota předmětů jednotlivých nebo několika předmětů stejného druhu nebo k sobě patřících, vypočtená podle § 15, posl. odst., 5000 Kč;
- b) tytéž předměty vyjma starožitností tehdy, nespádají-li pod ustanovení lit. a) a přesahuje-li jejich úhrnná cena podle § 15, posl. odst., 300.000 Kč. Vyňaty jsou dále předměty a sbírky, o nichž ministerstvo školství a národní osvěty uzná, že slouží účelům veřejným nebo vzdělávacím, a zaváže-li se majitel, že jich bez svolení ministerstva školství a národní osvěty po dobu 10 let nezciž. Prodá-li se předmět nebo sbírka v této době, poime se docílená úplata dodatečně do základu pro dávku.

§ 15.

Cizozemské druhy peněz, tuzemské mince kurantní a obchodní, devisy, šeky, poukázky a kupony na cizí měnu, dále nemincované a nezpracované drahé kovy ocení se podle odhadních hodnot v příl. A nařízení ze dne 23. dubna 1919, čís. 217 Sb. z. a n., na burse znamenáné a neznamenáné cenné papíry pak podle odhadních hodnot v příl. B téhož nařízení, jež se vládou doplní a opraví tím způsobem, že se k mimořádným změnám cen pouze přechodné povahy nebude přihlížeti, a že se ceny určí průměrem z delší doby před 1. březnem 1919. Cenné papíry, které v příl. B nejsou uvedeny, ocení se kursem přiměřeným odhadnímu kursu podobných hodnot. Cenné papíry, znějící na měnu rakousko-uherskou, splatné ve měně některého ze států sukcesních, mimo papíry vydané bývalým státem rakouským neb uherským, ocení se průměrným kursem koruny československé v r. 1919. Ocenění válečných půjček bude upraveno zvláštním zákonem.

Tuzemské mince drobné, bankovky, státopky a pokladniční poukázky počítají se podle ceny nominální.

Pro ocenění kuksů, podílů na společnostech s r. o., na společenstvech a pod. rozhodna je s výhradou následujícího odstavce prodejní hodnota kuksů nebo podílů, po případě zjistí se hodnota kuksů nebo podílů podle celkového jmění společnosti, těžarstva, společenstva a pod.

Podíly na hospodářských a výdělkových společenstvech a záložnách ocení se jmenovitou hodnotou, pokud tato nepřesahuje 50 Kč.

Pohledávky na cizí měnu a pohledávky, které zněly původně na měnu rakousko-uherskou, jsou však splatny ve měně některého ze států sukcesních, ocení se podle odhadních hodnot v příl. A nařízení ze dne 23. dubna 1919, čís. 217 Sb. z. a n., a předpis dávky se opraví podle kursu koncem roku 1922, případně podle kursu dřívějšího plnění. Strana jest však pod následky trestního stíhání pro zatajení dávky povinna zapravení pohledávky na cizí měnu i kurs skutečného plnění oznámiti finančnímu ředitelství ve svém přiznání nebo při pozdějším placení do 30 dnů po zaplacení. Ostatní pohledávky kapitálové ocení se podle částek, na které znějí, leda že by zvláštní okolnosti odůvodňovaly ocenění podle vyšší či nižší hodnoty, nežli je nominální, nebo že pohledávka zní na jiný předmět než peníze; v tomto posledním případě ocení se hodnota pohledávky podle hodnoty předmětu.

Nezúročitelné, avšak doložkou času obmezené pohledávky započítají se podle obnosu, který, uložen byv až do dne splatnosti na 4%, rovná se kapitálu splatnému. K pohledávkám očividně nedobytným nebude se vůbec přihlížeti.

Předměty v § 14, lit. a) a b), uvedené oceně se, a to v případě lit. a) cenou nabývací, je-li

*) viz dodatek I.

obecná (prodejní) cena nižší, v případě lit. b) pak cenou obecnou (prodejní); jinak platí podle okolností případu ustanovení §u 11, odst. 3., obdobně.

§ 16.

Ke zjištění kapitálové hodnoty požitků nebo plnění ve smyslu §u 124, odst. 2., čís. 5. a 6., zák. o os. daních,*) pokud dávce z majetku podléhají (§ 14), je třeba nejdříve zjistit obecnou hodnotu požitků nebo plnění jednoho roku, a to předchozího, a pokud požitky nebo plnění ještě netrvaly jeden rok, podle přibližné sumy běžného roku. V pochybnostech o době trvání požitků nebo plnění dlužno míti za to, že trvají na dobu neurčitou. Požitky jmění kapitálového činí 4%, pokud není nic jiného zjištěno.

U požitků nebo plnění, obmezených na určitou dobu, zjistí se kapitálová hodnota podle stavu v den rozhodný podle připojené tabulky (příloha), je-li však trvání požitků nebo plnění ještě mimo to podmíněno žitím jedné nebo více osob, pak nesmí kapitálová hodnota, podle odst. 4. a 5. vypočítaná, býti překročena.

Při požitcích nebo plněních na věčné časy běře se za kapitálovou hodnotu 25násobná, u plnění nebo požitků na neurčitou dobu, pokud není třeba použiti ustanovení odst. 4. a 5., 12½násobná jednoroční částka.

Hodnota požitků nebo plnění, obmezených na dobu života osob, určuje se podle stáří osoby, jejíž úmrtím právo zaniká, i běře se při stáří jejím:

do 15 let	20násobným
přes 15 let až do 35 let	17 „
„ 35 „ „ „ 50 „	13 „
„ 50 „ „ „ 65 „	8 „
„ 65 „ „ „ 75 „	5½ „
„ 75 „ „ „ 85 „	3½ „
„ 85 „	2 „

ročním požitkem nebo plněním.

Závisí-li doba požitků nebo plnění na životě více než jedné osoby tím způsobem, že při úmrtí osoby, která nejdříve zemře, požitky nebo plnění zanikají, rozhoduje pro výpočet hodnoty kapitálové podle odst. 4. věk osoby nejstarší; trvají-li požitky nebo plnění až do smrti osoby, která naposled zemře, rozhodný je pro výpočet věk osoby nejmladší.

§ 17.

Hodnotou dosud nesplatných nároků z pojištění jest hodnota zjištěná při soupisu pojistek, provedeném na základě zák. ze dne 25. února 1919, čís. 84 Sb. z. a n., a nař. vlády ze dne 10. dubna 1919, čís. 184 Sb. z. a n.

Hodnota pojištění úrazových, sjednaných na podkladě vrácení prémie, jest dána součtem čistých prémie, zapravených před rozhodným dnem.

*) viz dodatek I.

Pojišťovací ústavy jsou povinny pojištěncům a berním správám částky uvedené v odst. 1. a 2. správně vypočítati a sdělit.

Srážky, podmínky a doložení času.

§ 18.

Aby se zjistilo jmění dávkou povinné, srazí se od hrubého jmění dluhy a břemena; čisté jmění jest pak základem vyměřovacím.

Pro ocenění dluhů a břemen platí zásady jako pro oceňování věcí a práv.

Jako dluh lze odpočítati také před 1. březnem 1919 splatné, toho dne však posud nezapravené lhůty daní přímých (vojenské taxy) s příslušenstvím, dále jednu šestinu válečné daně na vyšší zisky (příjmy) roku 1919 podle zák. čl. IX:1918.

Nebyla-li poplatníkovi daň za některý z roků 1914 až 1919 posud předepsána, nebo lze-li na základě dodatečného přiznání (prohlášení) nebo jiných okolností očekávatí vyměření daně vyšší, mohou na dobu před 1. březnem 1919 připadající lhůty daně posud nevyměřené podle vlastního výpočtu poplatníkovy býti od majetku dávce podrobeného odečteny, jestliže poplatník nejdéle do dne, kdy podal přiznání k dávce, daně zapraví a zaplacení toto prokáže.

Dodatečný předpis daní neb oprava jejich předpisu má za následek přiměřenou opravu předepsané dávky.

Stejně lze odpočítati i před 1. březnem 1919 splatné, avšak nezapravené procentuální převodní a dědické poplatky. Vznikl-li nárok státu na takové poplatky před 1. březnem 1919, nebyly-li však poplatky do té doby vyměřeny, jest k nim rovněž hleděti.

Došlo-li k jejich vyměření nebo konečné úpravě teprve po uložení dávky z majetku, jest tuto přiměřeně upravit. Nárok na případné odpočítávání při vyšetření čistého majetku dávce podrobeného jest však uplatniti již v přiznání.

Srážeti se nesmí:

1. běžné dluhy domácnosti vyšší částkou, než která byla při posledním vyměření daně důchodkové jako příjem zjištěna;

2. dluhy a břemena, která jsou se jměním podle § 2, čís. 1., odst. 2., dávce z majetku nepodléhající hospodářsky v souvislosti.

Jde-li pouze o jmění v § 2, čís. 2., uvedené, sraziti lze jen ony dluhy a břemena, která s tímto jměním jsou hospodářsky v souvislosti.

O tom, trvá-li hospodářská souvislost mezi závazky a jměním, nerozhoduje samo o sobě, byl-li závazek do veřejných knih vložen; naopak je taková souvislost zejména tenkrát dána, jestliže závazek byl založen anebo převzat k nabytí nebo zlepšení nebo využitkování majetku nebo k účelu výdělečnému.

Dluhy a břemena, jejichž hospodářská souvislost s tou neb onou částí jmění není prokazatelná, odpočítati možno pouze v poměru hodnoty celkového jmění ke jmění povinnému dávkou, takže sraziti možno jen onu částku, kteráž poměrně vy-
padá na jmění poslední.

§ 19.

Práva a závazky, kteréž jsou vázány na podmínku odkládací, zůstávají při oceňování jmění mimo počet, tedy se ani nepřipočítávají ani neodpočítávají.

Práva a závazky, jejichž další trvání je vázáno na podmínku rozvazovací, pokládají se za bezpodmínečné, při čemž podle okolností platí ustanovení, týkající se počítání kapitálové hodnoty na dobu neurčitou (§ 16).

Práva a závazky, které jsou vázány doložkou času, podléhají tímž ustanovením podle toho, jde-li o doložení času počínací nebo končící.

B. Dávka z přírůstku na majetku.

§ 20.

Z přírůstku na majetku vyběře se vedle dávky z majetku dávka z přírůstku.

Přírůstek na majetku záleží v rozdílu mezi jměním počátečním (§ 23) a jměním konečným (§ 26).

Pokud se v zákoně tomto jinak nestanoví, platí pro přírůstek na majetku obdobně táž ustanovení jako pro majetek.

§ 21.

Ze zjištěného přírůstku vyloučí se částka 10.000 Kč, pouze zbytek podléhá dávce z přírůstku.

§ 22.

Při srovnávání (§ 20) dlužno vždy srovnati celé jmění konečné s celým jměním počátečním.

Podléhá-li však přírůstek na majetku jen částečně dávce (§ 2, čís. 1., odst. 2., a čís. 2.), lze srovnávati jmění počátečné jen potud, pokud se skládá ze součástí odpovídajících jmění konečnému.

Jsou-li v případě §u 7, odst. 1., čís. 1., tohoto zákona poměry domácnosti dne 1. března 1919 jiné, než 1. ledna 1914 nebo v čas pozdější (§ 25), sloučí a rozloučí se jmění jednotlivých osob, které podle stavu 1. ledna 1914 nebo v čas pozdější (§ 25) v úvahu přicházejí, tak, aby jmění počátečné skládalo se ze jmění týchž osob jako jmění konečné.

Ke zjištění přírůstku na majetku neodpočítá se ani u dávajícího, ani se nepřipočítá u přijímajícího kapitálová hodnota vyživovacích příspěvků

mezi rodiči a dětmi nebo mezi manžely (§ 157, odst. 5., zák. o os. daních*), ani tenkrát, mají-li tyto požitky povahu práva majetkového.

§ 23.

Jmění počátečné jest jmění, které se zjistí podle ustanovení odd. I., lit. A., tohoto zákona, avšak podle stavu a hodnoty dne 1. ledna 1914 nebo v čas pozdější (§ 25), při čemž nerozhoduje, poskytovalo-li toto jmění příjem podléhající dani důchodkové čili nic; § 13, čís. IV., o započtení 70%, neplatí při zjištění počátečního jmění výdělečného.

Ustanovení §u 3 platí pro zjištění jmění počátečního obdobně.

Hodnota pojištění životních, znějících na kapitál a trvajících 1. ledna 1914 nebo v čas pozdější (§ 25), na něž byly do 1. března 1919 zapravovány toliko pravidelné splátky premiové, ocení se ve jmění počátečním jednou šestinou níže než ve jmění konečném. V ostatních případech, jakož i u pojištění, uvedených v §u 17, odst. 2., jest pro počátečné jmění rozhodný způsob oceňovací uvedený v odst. 2. téhož paragrafu.

Kapitálová hodnota požitků a plnění podle §u 16, odst. 4., pokud obmezeny jsou na žití osob, jakož i kapitálová hodnota pojištění na život znějících na důchod počítá se, pokud pojištění nebo právo na požitky nebo povinnost k plnění trvala 1. ledna 1914 nebo v čas pozdější (§ 25), do jmění počátečního stejnou sumou jako do jmění konečného.

Je-li hodnota jmění počátečního menší než 5000 Kč, nebo je-li počátečné jmění pasivní, započítá se za účelem vyšetření přírůstku na majetku částkou 5000 Kč; ustanovení toto neplatí však pro osoby uvedené v §u 2, čís. 1., odst. 2., a čís. 2., které nepodléhají dávce z majetku veškerým přírůstkem na svém jmění.

§ 24.

Sloužil-li k vyměření daně důchodkové pro rok 1915 výpočet podle hospodářského (bilančního) roku, který s kalendářním rokem není totožný, rozhoduje stav a hodnota jmění počátkem tohoto roku hospodářského (bilančního) předpokládaje, že si toho poplatník přeje, a že zjištění stavu a hodnoty jmění stalo se tehdy podle pravidel účetnických.

§ 25.

Přestěhuje-li se osoba dne 1. ledna 1914 v cizině bydlivší později do tuzemska, nebo po tomto dni zde nabude majetku zásadně dávce podrobeného, rozhoduje pro srovnání se jměním konečným stav a hodnota v onen den pozdější, kdy nastaly tyto okolnosti.

*) viz dodatek I.

Zvětší-li se rozsah jmění zásadně dávce podrobeného tím, že osoba, která v tuzemsku již majetek dne 1. ledna 1914 měla, později sem se přestěhovala, nebo majetku ve smyslu odst. 1. nabyla, platí táž zásada jako v odst. 1., avšak jen co do majetku, jenž takto přibyl.

§ 26.

Jměním konečným jest, hledíc k ustanovením §§ 27 a 28 tohoto zákona, jmění zjištěné podle ustanovení odd. I., lit. A., tohoto zákona dne 1. března 1919.

§ 27.

Od konečného jmění se odpočte:

I. Podle hodnoty v čas nabytí po 1. lednu 1914:

1. majetek, jehož bylo nabyto:
 - a) nápadem dědictví, odkazů, včetně nápadu na základě povinného dílu;
 - b) darováním na případ smrti;
 - c) na základě smluv svatebních, pokud převod jmění podle svatebních smluv nastává teprve po smrti manželově (společenství statků na případ smrti, obvěnění, plat vdovský atd.);
 - d) nápadem léna a rodinného fideikomisu, i když nestane se tak následkem úmrtí dočasného držitele.

Věnování, která byla nabyvateli uložena ve prospěch třetích osob na případ smrti, nebo která nabyvatel třetím osobám na poslední přání zůstavitelovo učinil, pokládají se za odkazy a tyto osoby za odkazovníky.

Dávce z přírůstku podléhá však ve všech těchto případech jako přírůstek na majetku ona částka, o kterou hodnota tohoto majetku přesahuje hodnotu jeho dne 1. ledna 1914 nebo v den pozdější (§ 25). Hodnotou u čís. 1. rozumí se čistá hodnota;

2. kapitál neb kapitálová hodnota renty, pokud tvoří náhradu za poškození na těle nebo nemoc, již způsobena byla u osoby, povinné dávkou z majetku, úplná nebo částečná nezpůsobilost k výdělku;

3. kapitál u všech druhů pojištění životního, pokud nepřevyšuje úhrnnou částku 10.000 Kč; co nad to vybývá, náleží do jmění konečného;

4. kapitálová hodnota rent (§ 16) všeho druhu z pojištění životního, pokud požitky důchodový nepřevyšuje úhrnné roční částky 1000 Kč; jinak platí ustanovení čís. 3.

II. Majetek, jenž nenáležel v rozhodné době ke jmění počátečnímu, jenž však v době po 1. lednu 1914 stal se jměním povinným dávkou, a to podle čisté hodnoty, jakou tento majetek měl v čas změn uvedených níže pod čís. 1. až 4.

Změny tyto záleží:

1. v prodeji;
2. ve změně určení nebo ve výplatě při pojištění věcném, v tomto případě však jen pokud,

pokud vyplacená částka nahrazuje skutečnou hodnotu věci pojištěné;

3. v přistěhování se do zdejšího území; způsob odpočtení ustanovuje § 25, odst. 2.;

4. v tom, že majetku uvedeného v odst. 1. neb výtěžku jeho užito bylo ke zlepšení nebo rozmnožení majetku povinného dávkou; částka však, která se má odpočítati, snižuje se o to, o č na druhé straně ubylo jmění dávkou povinného přeměnou ve jmění dávkou nepovinné.

Ve všech případech č. I. a II. jest věcí strany, aby dokázala okolnosti odůvodňující odčítání, v případech pak § 2, čís. 1., odst. 2., a čís. 2. též, že hodnoty, jejichž odčítání se domáhá, jsou součástí jejího jmění konečného podle §§ 26 a 28.

Ustanovení čís. II., čís. 4., platí jen, jde-li o majetek nepodrobený dávce z majetku podle § 2, čís. 1., odst. 2., a čís. 2.

§ 28.

Ke jmění konečnému se připočtou hodnoty, jež, patřice do jmění dávkou zásadně povinného, uloženy byly po 1. srpnu 1914 v cizině, pokud ještě v den rozhodný v majetku strany jsou.

Ustanovení tohoto paragrafu neplatí u poplatníka, jehož jmění podle ustanovení § 2, čís. 1., odst. 2., a čís. 2., dávce z majetku jen částečně jest podrobeno, dokáže-li, že majetek, o jehož připočtení jde, náležel v době jeho uložení ke jmění podle tohoto ustanovení dávce nepodrobenému.

§ 29.

Východiskem pro vyšetření jmění počátečního (§ 23) a jeho hodnoty jsou pomůcky (příznání atd.) poskytnuté poplatníkem k vyměření přímých daní na rok 1914, tedy majetky, jak byly vzaty za základ při vyměření těchto daní na zmíněný rok, nebo v případech § 25 příznání k dani důchodkové (dani z úroků kapitálových a rent) na rok nejbližší příští, pokud okolnosti v § 25 zmíněné nastaly bezprostředně před počátkem tohoto roku.

Každé jiné jmění podle tohoto zákona dávce z majetku zásadně podrobené, jakož i vyšší hodnoty jmění uvedeného v odst. 1. započítají se do počátečního jmění jen tenkrát, prokáže-li poplatník hodnověrně, že tu v rozhodný čas jmění bylo, nebo že mělo vyšší hodnotu.

Bylo-li jmění i hodnota hodnověrně prokázána, jest odhadní komise povinna k údajům strany přihlížeti, jestliže se strana výslovně vzdá odporu proti přiměřené opravě předpisu dotčené daně přímé z důvodu promlčení.

Není-li však průkaz v tom či onom směru dostatečný, jest odhadní komise — hledíc k ustanovení § 23, posl. odst. — oprávněna s patřičným zřetelem k dosavadním výsledkům šetření a vlastní znalosti podle volného uvážení provést vyšetření jmění počátečního.

§ 31.

Jsou-li ve jmění zahrnuty akcie nebo jinaké podíly na podnicích společností a jiných osob právnických, podrobených dávce z majetku podle oddílu II. tohoto zákona, zkrátí se k žádosti dávka z majetku vyměřená podle §u 30, sl. 1. a 2., o kvotu, vypadající poměrně na tuto část jmění, při čemž platí tato pravidla:

1. Byla-li osoba právnická jen částí svého čistého jmění podrobena dávce z majetku podle tohoto zákona, zmenší se kvota dříve uvedená podle poměru této části k celému jmění osoby právnické.

2. Dávku nelze zkrátiti vyšší částkou, než jaká připadá na tyto akcie nebo podíly z dávky předepsané osobě právnické. Pro výpočet jest rozhodný první platební rozkaz vydaný společností (po případném prozatímním platebním rozkaze podle §u 39, odst. 3.).

3. Dávce z majetku podle II. oddílu tohoto zákona jest na roveň klásti zatížení právnické osoby v cizině ve smyslu §u 42, čís. 1. a 2., posl. odst.

4. Zatížení právnické osoby ve smyslu předcházejících odstavců prokázati jest stranou. Právnická osoba jest povinna všechny potřebné doklady jí poskytnouti.

Ustanovení tohoto paragrafu neplatí o podílech na podnicích výdělkových a hospodářských společenstev a záložen uvedených v §u 15, odst. 4., dále o akciích nebo jiných podílech právnických osob cizozemských, jež v tuzemsku nemají žádné provozovny, pokud takové osoby nebyly ve vlastním státě dávce z majetku ve smyslu §u 42, čís. 1. a 2., posl. odst., podrobeny.

Pokud u akcií nebo podílů právnických osob cizozemských podkladem výpočtu podle odst. 1. může býti kapitál podrobený v tuzemsku poplatku podle §u 5 zákona ze dne 12. září 1892, č. 171 ř. z., a §u 120 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z., určí ministerstvo financí.

Slevy.

§ 32.

Jsou-li v zaopatření přednosty domácnosti mimo manželku příslušnici domácnosti, sníží se dávka podle §u 30:

1. o 10% za každého takového člena rodiny vyjímajíc jednoho, jestliže jmění dávkou povinné nepřesahuje 50.000 Kč;

2. o 5% za každého takového člena mimo dva, jestliže dávkou povinné jmění přesahuje 50.000 Kč, ale nepřesahuje 100.000 Kč.

V případech, kde jmění dávkou povinné nepřesahuje 200.000 Kč, jest odhadní komise podle volného uvážení oprávněna přihlížeti ke zvláštním poměrům, které berní způsobilost poplatní-

kovu ve smyslu §u 174, odst. 2., zák. o os. daních*) vážně ohrožují, pokud již na ně nebyl vzat zřetel podle odst. 1., v ten způsob, že dávka může býti snížena až o 15%; usnesení takové vyžaduje však přítomnosti dvou třetin členů komise.

Důvody, které komisi k takovému rozhodnutí přiměly, třeba v rozhodnutí podrobně uvést.

Místo, kde se dávka vyměří.

§ 33.

Dávka se vyměří a předepíše tam, kde by bylo na berní rok 1919 podle §u 31 zák. čl. X:1909 předepsati a vyměřiti daň důchodkovou.

Orgány ukládací.

§ 34.

Provésti ukládací řízení o dávce přísluší týmž orgánům správy finanční, které zřízeny jsou pro ukládací řízení u daně důchodkové, tudíž vedle finančních ředitelstev komisím (reklamačním) odhadním zřízeným podle §u 55 zák. čl. X:1909, §u 11 zák. čl. XXVI:1916 a §u 27 zák. čl. XXXII:1916, pro které platí ustanovení §§u 39 a 40 zák. čl. X:1909 a obdobně ustanovení §§u 191 až 193, odst. 1., §§u 194, 195, 196, odst. 1., a § 197 zák. o os. daních,*) pak odvolacím komisím zřízeným podle zák. ze dne 26. března 1920, čís. 198 Sb. z. a n., jehož § 7, věta druhá, pro řízení o dávce se mění druhým odstavcem tohoto paragrafu.

Nedosáhne-li se při hlasování o výši určité číslce absolutní většiny hlasů, platí, jestliže při opětném hlasování nedojde k žádnému výsledku, průměr z odhadu jednotlivých členů komise iakožto číslce od komise usnesená.

Řízení.

§ 35.

Ustanovení, týkající se ukládání daně důchodkové, platí obdobně i pro ukládání dávky, pokud se v tomto zákonu jinak neustanovuje.

Přiznání.

§ 36.

Každý přednosta domácnosti (§ 7, čís. 1.) jest povinen za sebe a členy své domácnosti ve lhůtě, která od generálního finančního ředitelství pro Slovensko a finančního referátu chefa civilní správy Podkarpatské Rusi pro Podkarpatskou Rus bude veřejně vyhlášena a činiti musí nejméně dva měsíce, bez dalšího zvláštního vyzvání podati zpravidla u příslušného berního

*) viz dodatek I.

úřadu, v místech však, kde jest finanční ředitelství, výhradně u tohoto buď písemně nebo protokolárně přiznání na ustanoveném formuláři:

1. měl-li dne 1. března 1919 jmění, jaké a v jaké výši, a

2. měl-li v den 1. ledna 1914 neb v jinaký pro počáteční jmění rozhodný den (§§ 23 až 25) jmění, jaké a v jaké výši,

3. jakož i všechny okolnosti rozhodné pro vyšetření přírůstků (§§ 27, 28).

Za nesvéprávné osoby podá přiznání zastupce zákonný neb úředně zřízený, za neodevzdané pozůstalosti osoby, které k zastupování jich jsou povolány; byla-li však pozůstalost odevzdána po 1. březnu 1919, podá přiznání osoba, již byla svěřena správa pozůstalosti, po případě právní nástupci.

Přiznání budiž doloženo ubezpečením, že se psáno je podle nejlepšího vědomí a svědomí, a že skutkové údaje a úplnost přiznání mohou býti podavatelem dotvrzeny soudní přísahou.

K účelům uložení dávky, zejména urychleného zřízení seznamů osob pravděpodobně dávkon povinných, majetkových předmětů dávce podrobených, dále podání přiznání a pod. zavádí se občanská pracovní povinnost pro úřady veřejné, ústavy peněžní a soukromé osoby fyzické a právnické, jimž pro tyto případy přiznávají se práva a ukládají se povinnosti osob úředních. Ministr financí se zmocňuje, aby pro přípravné práce spojené s ukládáním dávky ustanovil výjimky ze zákona ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. z.

§ 37.

V přiznání dlužno uvést veškeré jmění podléhající dávce, odděleně podle jednotlivých druhových součástí s udáním veškerých pro ocenění rozhodných poměrů, okolností a skutečností, jakož i s udáním hodnoty.

K přiznání dlužno připojit ověřené opisy seznamů soupisových, podaných o jednotlivých skupinách majetkových ve smyslu zákona ze dne 25. února 1919, čís. 84 Sb. z. a n., a zákona ze dne 27. června 1919, čís. 369 Sb. z. a n., a udání, u kterého úřadu byly k soupisu předloženy. Opisy jsou osvobozeny od poplatků.

Rovněž v přiznání uplatnění jest nárok na výhody podle tohoto zákona vyhrazené s uvedením všech rozhodných okolností; uplatňovati nároky tyto po uložení dávky není přípustno.

Podrobnější ustanovení o tom, jak se má přiznání sestavit, budou vydána nařízení.

Pokud hodnoty majetkové nelze přesně vypočísti, nýbrž jen odhadnouti, stačí, jestliže podavatel přiznání na místě číselných udání uvede y přiznání všechny skutkové okolnosti neb naznačí pomůcky, jichž k odhadu hodnoty je třeba.

V přiznání budiž též uvedeno jmění nepodléhající dávce, je-li třeba, s uvedením důvodů; dále uvedeny budtež majetky podle §u 10, posl. odst., pochybné, a budiž udáno, proč jsou pochybné a je-li prozatímní vyloučení z vyměřovacího základu (§ 38, čís. 6., odst. 2.) na místě.

Poplatník jest dále povinen se vyjádřiti, zdali dávku zaplatiti hodlá v penězích nebo jinou částí svého majetku (§ 55, odst. 1., čís. 5. a 6.); v tomto případě jest pak podrobně označiti, popsat a oceniti ony hodnoty, které na účet dávky hodlá odvésti.

Šetření úřadů vyměřovacích a řízení u komisí.

§ 38.

Ustanovení §§u 205, 206, odst. 1. a 2., §§u 207 až včetně 216, zák. o os. daních*) platí obdobně i při ukládání dávky s těmito odchylkami a doplňky:

1. Nepodá-li se povinné přiznání ve stanovené lhůtě (§ 36), zvýší se dávka o 2% vypočtené sumy dávkové; nestane-li se tak ani po předchozí výzvě k podání přiznání, zvýší se dávka o další 3%; vyzvání toto obsahovati musí výslovně upozornění na tento právní následek.

Promeškání (§ 205, odst. 4., zák. o os. daních*) lze jen tehdy, a to nejpозději v odvolání omítnuti, dokáže-li strana, že jí živelní příhodou nebo jinakou nepředvídatelnou nebo neodvratnou událostí zabráněno bylo včas přiznání podati.

2. Sdělení pochybnosti ve smyslu §u 210 zák. o os. daních*) týká se pouze údajů skutkového rázu, pokud nebyly zjištěny již v ukládacím řízení u daně důchodkové po vyslechnutí strany.

3. Za ostatních podmínek §u 212, odst. 2., věta 2., zák. o os. daních*) je dovolen sumární odhad dávkon povinného jmění několika poplatníků, pokud majetek u každého jednotlivce nepřevyšuje 30.000 Kč.

4. Finanční ředitelství neb odhadní komise nebo předseda její jest oprávněn podavatele přiznání vyzvat, aby určitá udání skutkového rázu před okresním soudem svého bydliště stvrdil přísahou, složenou za následků trestního zákona o křivé přísaze svědecké; odepře-li nebo nesložil-li přísahu, jest odhadní komise oprávněna uložit dávku bez dalšího spolupůsobení strany podle pomůcek ji přístupných.

5. Právní následek jednání a opomenutí ve smyslu §§u 205 a 213 zák. o os. daních*) nepominějí, i když se strana dodatečně jednání zúčastní.

6. Komise odhadní ustanoví pro každého poplatníka výši dávkon povinného, počátečního i konečného jmění, a to buď na základě číselného výpočtu nebo, není-li to možno, odhadem podle volného uvážení se zřetelem ke všem zjištěným neb ji jinak známým skutečnostem.

*) viz dodatek I.

Je-li pochybnost, zdali majetky dávce zásadně podrobené v den rozhodný tu vůbec byly (§ 37, odst. 6.), může komise na žádost strany takové majetky prozatím z vyměřovacího základu vyloučiti. Poplatník jest však povinen pod následky trestního stíhání pro zatajení dávky učiniti příslušnému finančnímu říditelství do 30 dnů ode dne, kdy pochybnosti jeho přestaly, náležitě oznámení a sděliti s ním všechny potřebné údaje nebo prokázati nejdéle do 31. prosince 1922, proč údajů těchto posud učiniti nemohl.

Komise je oprávněna poplatníku uložiti útraty šetření, jsou-li tu podmínky §u 213 zák. o os. daních,*) nebo ukázala-li se jeho udání v podstatných směrech vědomě nesprávnými, v obou případech však jenom tenkrát, jestliže hodnota podle výsledků šetření odhadní komisí stanovená přesahuje hodnotu poplatníkem udávanou o více nežli jednu třetinu.

Peníz, kterým odhadní komise útraty šetření podle volného uvážení upraví, nesmí přesahovati půl procenta zjištěného rozdílu hodnoty, leda že by skutečné výlohy byly vyšší.

O rekursu rozhodne komise odvolací.

Platební rozkaz.

§ 39.

Výši dávky oznámí straně finanční říditelství platebním rozkazem, jehož vzorec se ustanoví nařízením.

O zřízení výtahu z platebních rozkazů, jakož i možnosti nahlížení do nich platí obdobně ustanovení §u 217, odst. 3., zák. o os. daních.)*

Ministr financí se zmocňuje, aby podle potřeby dal dávku vyměřiti finančním říditelstvím podle stavu a hodnoty majetku, jak byly v přiznání (§ 36) uvedeny, prozatímním platebním rozkazem s výhradou, že předpis bude v řádném ukládacím řízení podle platných ustanovení přezkoušen; prozatímní předpis dávky nemá pro další postup jiných právních následků, než že se částka prozatímně vyměřená započte do částky vyměřené konečným platebním rozkazem, nebo případný přeplatek se vrátí.

Proti prozatímnímu vyměření jest rekurs přípustný jen co do výpočtu a předpisu dávky; o rekursu rozhodne na Slovensku generální finanční říditelství, v Podkarpatské Rusi finanční referát chefa civilní správy.

Odvolání.

§ 40.

Ustanovení §§u 11 až včetně 15 zák. ze dne 26. března 1920, čís. 198 Sb. z. a n., platí obdobně

*) viz dodatek I.

i při ukládání dávky s tou změnou, že v první větě odstavce 4. §u 12 určená hranice stanoví se při dávce na 50.000 Kč jmění dávkou povinného.

Ustanovení §u 38, č. 5., tohoto zákona platí také pro řízení odvolací.

Zákaz přesunu dávky.

§ 41.

Ustanovení §u 238 zák. o os. daních*) platí obdobně s tou úchytkou, že místo promlčecí lhůty stanovené v §u 1479 obč. zák. tam citovaném platí všeobecná promlčecí lhůta 32 let.

II. ODDÍL.

SPOLEČNOSTI A OSTATNÍ OSOBY PRÁVNICKÉ.

Povinnost k dávce z majetku.

§ 42.

Dávku z majetku jsou povinny:

1. Všechny podniky podrobené veřejnému účtování tuzemské i cizozemské, podléhající zásadně dani výrokové podniků veřejně účtujících podle zák. čl. VIII:1909, LIII:1912 a XXXIV:1916, a to i když jsou osvobozeny od této daně nebo požívají berních výhod.

2. Tuzemské i cizozemské společnosti s ručením obmezeným podle zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z., bez ohledu na výši kapitálu základního.

K čís. 1. a 2.: Tuzemské subjekty podléhají dávce co do veškerého majetku, cizozemské pak co do majetku v tuzemsku.

Jmění tuzemských právních subjektů v cizině ležící nepodléhá dávce z majetku jen tenkrát, je-li podrobeno v cizině dávce stejného druhu, a jestliže cizí státy postupují co do stejného, v tuzemsku ležícího majetku subjektů cizozemských podle zásad vzájemnosti. Průkaz o těchto okolnostech podá strana.

3. Ostatní právnické osoby, i cizozemské, na př. korporace soukromého i veřejného práva, spolky, veřejné fondy, nadace, církve, řády, kongregace, benefícia, náboženské obce, pravovárečná mštanstva, které v tuzemsku sídlo neb aspoň jakékoliv jmění mají, v témže rozsahu, jako v čís. 1. a 2., stanoveno.

Veřejné obchodní a komanditní společnosti, jakož i neodevzdané pozůstalosti, nepovažují se v tomto případě za osobu právnickou (§ 2, čís. 3.).

Osvobození.

§ 43.

Od dávky z majetku jsou osvobozeny:

1. stát;

*) viz dodatek I.

2. země, župy, okresy, obce včetně jich fondů, ústavů a podniků, pokud nejsou provozovány soukromohospodářsky;

3. spolkové spojitelný;

4. veřejnoprávní ústavy sociálního pojištění;

5. zvláštními zákony zřízené veřejnoprávní stavovské korporace;

6. ostatní osoby právnické co do majetků a zařízení označených v §u 4, II., tohoto zákona.

Předmět dávky z majetku.

§ 44.

Předmětem dávky z majetku jest čisté jmění společnosti a ostatních osob právnických, zjištěné a oceněné podle zásad odd. I., A.

Čisté jmění tvoří:

1. základní kapitál;

2. pravé fondy včetně převodu ziskového;

3. likvidační rozdíl, který se upraví tak, aby čisté jmění (č. 1. až 3.) odpovídalo prodejní ceně závodu jako celku (§ 13, odst. 2.).

Vláda se zmocňuje, aby podrobné předpisy o výpočtu čistého jmění vydala nařízením, přihlížeje k vládnímu nařízení o sestavení likvidační bilance ze dne 23. dubna 1919, čís. 217 Sb. z. a n., pokud jeho ustanovení nejsou v odporu s tímto zákonem.

U hospodářských a výtěžkových společenstev a u záložen uvedených v §u 15, odst. 4., se splacené závodní podíly do čistého jmění nevčítají.

§ 45.

Jsou-li v aktivech akcie nebo podíly jiné společnosti (osoby právnické), podrobené dávce z majetku, zkrátí se k žádosti dávka z majetku o kvotu, vypadající poměrně na tuto část jejího jmění. Jinak platí co do podrobného provedení obdobně ustanovení §u 31, vyjímajíc odst. 1., čís. 2.

Výměra dávky z majetku.

§ 46.

Dávka z majetku činí z čistého jmění (§ 44), a to:

z prvých	200.000 Kč	3%,
„ dalších	800.000 Kč	5%,
„ „	3.000.000 Kč	9%,
„ „	8.000.000 Kč	13%,
„ „	15.000.000 Kč	17%,
„ „	23.000.000 Kč	19%,
z částek přes 50.000.000 Kč		20%.

Dávkou zásadně povinné jmění, pokud nepřesahuje 20.000 Kč, nepodléhá dávce z majetku,

avšak přesahuje-li tuto hranici, podléhá dávce z majetku celé.

§ 47.

U podniků a sdružení uvedených v §u 4, čís. 3., zák. čl. VIII:1909 a §§ 4 a 5, lit. f), zák. čl. XXXIV:1916, jakož i jinakých sdružení a fondů vyhovujících podmínkám v §u 84, lit. b), d) až f), a v §u 85 zák. o os. daních*) vytčeným předepíší a vyberou se z vyměřené dávky z majetku dvě třetiny, pokud podniky ty nepožívají již osvobození od této dávky vůbec (§ 43).

Místo, kde se dávka z majetku předepíše.

§ 48.

Dávka z majetku předepíše se u subjektů tuzemských v sídle společnosti nebo právnické osoby, případně v sídle správy jmění, u cizozemských subjektů v sídle reprezentace, správy jmění nebo v sídle odpovědného zástupce (§ 49).

Orgány vyměřovací.

§ 49.

Vyměřením dávky z majetku jest pověřeno finanční říditelství příslušné pro vyměření daně výrokové podniků veřejně účtujících; u společností s omezeným ručením má se v této příčině za to, že podléhají vesměs (§ 42, čís. 2.) této dani; u ostatních právních subjektů jest příslušno finanční říditelství, v jehož obvodu jest sídlo právního subjektu nebo jeho správa jmění nebo jmění samotné.

Cizozemské právní subjekty, jichž jmění jest v obvodech různých finančních říditelství a které nezřídily v tuzemsku reprezentace, jsou povinny ustanovit odpovědného zástupce, jehož bydliště se pokládá za tuzemské sídlo cizozemského právního subjektu.

Přiznání.

§ 50.

Společnosti a ostatní osoby právnické podléhající zásadně dávce z majetku povinny jsou bez dalšího zvláštního vyzvání ve lhůtě, která bude generálním finančním říditelstvím nebo finančním referátem čeha civilní správy Podkarpatské Rusi veřejně vyhlášena a činití musí nejméně dva měsíce, podati u příslušného finančního říditelství (§ 49) přiznání na úředním formuláři, jenž bude zahrnovati aktiva, pasiva a čisté jmění.

Stranám jest však dovoleno v přiznání opravití údaj, v likvidační bilanci sestavené podle vl.

*) viz dodatek I.

nař. ze dne 23. dubna 1919, č. 217 Sb. z. a n., ob-
sažené; úchyly dlužno zvláště a přesně odůvod-
niti.

Rízení.

§ 51.

Ustanovení o vyměřování výrobové daně
podniků veřejně účtujících (§§ 25 až 30 zák. č. l.
VIII:1909 ve znění zák. č. l. LIII:1912) platí ob-
dobně i pro ukládání dávky z majetku; stanoviti
útraty šetření (§ 33, odst. 2. a 3.) náleží přísluš-
nému finančnímu ředitelství, o rekursu rozhodne
na Slovensku generální finanční ředitelství,
v Podkarpatské Rusi finanční referát chefa ci-
vilní správy.

Platební rozkaz a odvolání.

§ 52.

Ustanovení §§ 113 a 114 zák. o os. daních*)
platí obdobně i při ukládání dávky z majetku.

Obdobná platnost ustanovení odd. I., lit. A.

§ 53.

Pokud se v oddílu tomto nic jiného nestanoví,
platí obdobně ustanovení oddílu I., lit. A, o dávce
z majetku osob přirozených.

III. ODDÍL.

SPOLEČNÁ USTANOVENÍ.

Placení dávky.

§ 54.

Placením dávky povinny jsou osoby v § 7
uvedené, případně jejich právní nástupci; pokud se
jmění dávkou povinné nalézá ve spoluvlastnictví
nebo spoludržbě dvou nebo více osob samostatně
dávkou povinných, je každá z nich povinna k za-
placení dávky na její jmění poměrně vypadající.

Totéž platí obdobně podle okolností i u spo-
lečností a ostatních osob právnických.

§ 55.

Dávka zapraví se:

1. hotovými;

2. vkladními listy vydanými při zadržení ban-
kovek podle § 1 zák. ze dne 25. února 1919, čís.
84 Sb. z. a n.; ministr financí se zmocňuje, aby na-
řízením upravil pro účely placení dávky převodi-
telnost těchto vkladních listů, pokud majitel pro-
kázal úplné zaplacení dávky těmito vkladními
listy;

*) viz dodatek I.

3. vázanými zůstatky žirových účtů a váza-
nými pokladničními poukázkami, pokud tyto byly
podle nařízení ze dne 6. března 1919, čís. 119 Sb.
z. a n., ministrem financí do správy převzaty; pro
uvolnění zbytků k účelu placení dávky jinými oso-
bami platí obdobně ustanovení čís. 2.;

4. realizovanými převody vkladů u peněžních
a jiných ústavů a bankovních domů zadržených
podle § 5 cit. zákona, jakož i realizovanými
převody podle § 10 nařízení vlády ze dne 10. dubna
1919, čís. 184 Sb. z. a n., zadržených výplat ze
smluv pojišťovacích na stát; dosud zadržené vklad-
y strany a výplaty ze smluv pojišťovacích uvolní
se na průkaz, že dávka předepsaná (včetně úroků)
byla již úplně zaplacená;

5. tuzemskými cennými papíry sirotčí jistoty
požívajícími; vyloučeny jsou státní dluhopisy, vy-
dané bývalou vládou rakouskou neb uherskou;
pokud jde o státní dluhopisy republiky Česko-
slovenské, zmocňuje se ministr financí, aby usta-
novil, kterými z nich a pokud lze platiti dávku,
zejména se zřetelem k době jich splatnosti;

6. majetkem, podle zákona ze dne 16. dubna
1919, č. 215 Sb. z. a n., zabraným, až do částky
dávky na tento majetek připadající.

Částka 15% dávky, nejméně však 500 Kč,
nebo činí-li dávka méně než 500 Kč, celá dávka
zapraví se hotově nebo vkladními listy nebo pře-
vody ve smyslu odst. 1. během 30 dnů po doručení
platebního rozkazu; zbytek zapraví se v 6 polo-
letních lhůtách, z nichž první jest splatna 4 mě-
síce po doručení platebního rozkazu.

Počátečná splátka 15%ní a prvá z dalších
pololetních splátek započítá se částkou o 5%
vyšší, byla-li zapravena hotově (odst. 1., čís. 1.).

Správou a zpeněžením hodnot podle odst. 1.,
čís. 5., převzatých, jakož i sprostředkováním hy-
potekárního úvěru k účelu zaplacení dávky po-
věřují se zvláště zřízená oddělení k tomuto určé-
ných zemských úvěrních ústavů; ústavy takové
vybaveny buďtež cestou nařizovací všemi potřeb-
nými právy a oprávněními; za úvěry ústavy z to-
hoto titulu poskytnuté ručí ústavům stát; ústavy
poskytnuté hypotekární zápůjčky do výše
dávky na nemovitosti připadající požívají těchto
výhod jako dávka sama (§ 62, odst. 1.); ústavy vy-
dané a vládním komisařem potvrzené výkazy
o nedoplatech úroků a anuit tvoří exekuční tituly.

Pro placení podle odst. 1., čís. 5. a 6., budou
o způsobu nabídky a jejím přijetí a o hodnotě,
v jaké se nabízený majetek přijme, jakož i o zúčto-
vání vydána podrobnější ustanovení prováděcím
nařízením; při placení tohoto druhu platí, pokud
to povaha věci připouští, s výhradou ustanovení
uvedené v odst. 2., věta prvá, předchozí před-
pisy obdobně.

Dobrovolné splátky na dávku před její splat-
ností, a to i před doručením platebního rozkazu,

jsou přípustny; plátcí nahradí se ze splacené částky 6%ní úrok za dobu ode dne platby do dne splatnosti, kterýžto úrok jest oprávněn ministr financí podle stavu peněžního trhu zvýšiti až na 10%. Ustanovení odst. 3. zůstává tím nedotčeno.

Ministerstvo financí neb úřad jím ustanovený se zmocňuje, aby prodloužil platební lhůty nejdéle do 5 let ode dne splatnosti první lhůty, prokáže-li strana, že zaplacením dávky ve lhůtách odst. 2. by byl její hospodářský stav vážně ohrožen.

Imění fideikomisního a lenního (§ 7, čís. 2.) lze užiti a imění toto lze zaváditi k účelu zaplacení dávky, a to tak, aby imění toto neslo poměrnou část dávky; ustanovení toto platí, pokud toho vyžaduje povaha věci, obdobně v případech § 19.

V případech §u 5, odst. 2., předepíše a vyberou se z vyměřené dávky pouze dvě třetiny.

Odpis dávky.

§ 56.

U dávky již předepsané může, pokud zákon jinak neustanovuje, povolen býti odpis, dokáže-li strana, že následkem neštěstí neb jiných mimořádných neodvratných událostí imění dávee podrobené v době od 1. března 1919 do konce roku 1923 zmenšilo se nejméně o jednu třetinu, a že její hospodářský stav jest vážně ohrožen; v tomto případě odepíše se částka dávky zmenšení odpovídající.

O žádosti, kterou podati dlužno u příslušného finančního ředitelství nejdéle během 3 měsíců po dni, kdy okolnosti odpis odůvodňující nastaly, rozhodne na Slovensku generální finanční ředitelství, v Podkarpatské Rusi finanční referát chefa civilní správy a o případném rekursu ministerstvo financí.

Nastaly-li okolnosti v odst. 1. uvedené v době tam zmíněné, avšak před doručením platebního rozkazu, jest stranám volno domáhati se odpisu po doručení platebního rozkazu ve lhůtě odvolací.

Ustanovení §u 4 zákona ze dne 25. února 1919, čís. 88 Sb. z. a n., o valutové půjčce, zůstává v platnosti.

Trestní ustanovení.

§ 57.

Ustanovení hlavy V. zák. o os. daních*) a cis. nař. ze dne 16. března 1917, čís. 124 ř. z., čl. III., § 1 až 6**), používati dlužno obdobně i pro obor dávky, jmenovitě též vzhledem k povinnosti podati přiznání, pak oznámení podle §u 15, odst. 5., a §u 38, čís. 6., s těmito úchyly:

*) viz dodatek I.

**) viz dodatek II.

A. Výměra peněžitých trestů činí při zkrácení dávky jeden- až čtyřnásobek a při zatajení dávky jeden- až dvojnásobek částky, o kterou dávka byla zkrácena, neb zkrácení vydána.

B. Na místě ustanovení §u 2, odst. 1., čís. 1. a 2., jakož i odst. 2. a 3. cit. nař., platí tato ustanovení:

1. vydává-li se imění dávee z majetku podléhající na oko jako majetek jiné osoby než té, které skutečně náleží, anebo bylo-li imění jinakým způsobem zveřejněno;

2. opírá-li se obviněný k sesílení svých údajů vědomě o nepravé neb falšované listiny, svědectví, obchodní neb hospodářské knihy nebo podobné pomůcky, aneb svádí-li nebo hledí svéstí svědky, znalce a osoby převzvědné k falešným výpovědím;

3. byl-li obviněný již pro delikty v §u 2 cit. nař. uveden odsouzen a před uplynutím 5 let ode dne odsouzení se těchto deliktů proti dávee dopustil;

ve všech případech, jestliže částka, o kterou dávka byla zkrácena nebo zkrácení vydána, 5000 Kč převyšuje.

Vyměří-li se v těchto případech trest vězení, budiž vyměřen při zkrácení dávky od 1 dne do 6 měsíců, při zatajení dávky od 1 dne do 3 měsíců.

Přesahuje-li však v týchž případech částka, o kterou dávka byla zkrácena nebo zkrácení vydána, 20.000 Kč, musí býti vedle peněžitých trestů podle platných ustanovení i na trest vězení uznáno, a to při zkrácení dávky ve výměře od 6 do 12 měsíců, a při zatajení dávky ve výměře od 3 do 6 měsíců.

Vedle trestů vězení budiž rozsudek jednoho uvěřených v jednom nebo několika periodických tiskopisech na útraty odsouzeného.

C. Ustanovení lit. B. odst. 3. a 4., platí i pro trestné činy zmíněné v §u 3 cit. nařízení.

D. Ustanovení §u 5 cit. nařízení platí i tenkrát, musí-li býti uznáno na trest vězení, a

E. výše pokut pořádkových podle §u 250 zák. o os. daních stanoví se až do 100.000 Kč.

Amnestie.

§ 58.

Správných údajů, učiněných při přiznáních k dávee nesmí býti užito k trestnímu stíhání dosavadních nesprávných nebo neúplných udání, učiněných při soupisech, jakož i při vyměřování daní přímých, vojenské taxy a poplatků, jestliže poplatník nejdéle zároveň s přiznáním k dávee opravil dotčená přiznání, resp. udání, pokud tak neučinil již dříve ve lhůtách stanovených nařízeními o soupisu jednotlivých druhů imění.

Amnestie však pozbývá platnosti pro poplatníka, který v nejbližších 3 letech po vyměření dávky dopustí se zkrácení, nebo zatajení, nebo ohrožení některé daně přímé nebo přestupku důchodkového podle §u 112, lit. a) a b), sbírky poplatkových zákonů, a z důvodu toho bude podle ustanovení daňových nebo poplatkových potrestán.

Za týchž předpokladů, jako v odst. 1. uvedeno, odpadá i vyměření dodatečné přímé daně a poplatků za dobu před 1. lednem 1914.

Zajištění dávky.

§ 59.

Ustanovení zákona ze dne 17. února 1920, čís. 134 Sb. z. a n., o zajištění dávky z majetku, platí obdobně i pro zajištění dávky z přírůstku a zůstávají v platnosti mimo § 3, odst. 2. až 4., které se tímto zrušují; na místo takto zrušených ustanovení nastupují ustanovení tohoto zákona o výpočtu čistého jmění. Zajištění může se státi jen do obnosu dávky podle sazeb §u 30.

Na základě cit. zákona vydané zajišťovací příkazy a všechna jiná učiněná opatření zůstávají v platnosti, finanční správa může však žádati případně zvýšení jistoty, neodpovídá-li tato majetku vyšeřnému podle tohoto zákona a připadající dávce.

§ 60.

Zastavení podniku nebo převedení jeho na jinou fyzickou nebo právnickou osobu, jakož i jiné změny v poměrech fyzických a právnických osob nemají, pokud nastaly po 1. březnu 1919, vlivu na osobní povinnost k dávce.

Ručení.

a) osobní.

§ 61.

Za dávku a za tresty peněžité ručí:

1. všichni, jimž již na základě zákona o os. daních ručení je uloženo (§ 157, odst. 6., §§ 263, 266 zák. o os. daních*), v rozsahu v těchto ustanoveních vymezeném;

2. všichni, kdož se dopustili zkrácení neb zatajení dávky ve smyslu čl. III., § 3, odst. 1., čís. nař. ze dne 16. března 1917, čís. 124 ř. z.,**) anebo jakýmkoliv jiným způsobem takového jednání neb opominutí se vědomě zúčastnili, bez rozdílu, byli-li s ohledem na toto jednání neb opomenutí potrestáni čili nic;

3. všichni, kdož po 1. srpnu 1914 od osoby dávkou povinné nabyli, ať bezplatně, ať bez při-

*) viz dodatek I.

**) viz dodatek II.

měřené úplaty, ať jednáním tento způsob nabytí zastírajícím, peníze neb jiné dávce zásadně podrobené jmění, pokud hodnota jednotlivě 1000 Kč přesahuje, avšak jen za částku dávky na hodnotu převedeného majetku poměrně vypadající; příjemce může však, dokázav bezelstné spotřeby, omeziti ručení na obohacení ještě zbývající.

Dále odpadá ručení, dokáže-li se, že převodem ve smyslu odstavce předchozího bylo učiněno zadost zákonné povinnosti, anebo že se jedná o obvyklé dary příležitostné.

b) věcné.

§ 62.

Dávka požívá na nemovitostech do částky poměrně na ně vypadající, avšak nejvýše do 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti zákonného práva zástavního, jemuž přísluší přednost před všemi na nemovitosti váznoucími právy a pohledávkami ze soukromoprávních neb zákonných titulů.

Toto právo promlčuje se ve 3 letech ode dne, kdy poslední lhůta dávky se stala splatnou.

Promlčení přetruhuje se každým úkonem, kterým se zahájí podle zákona soudní vymáhání dávky z nemovitosti; ode dne tohoto zahájení počíná lhůta tři let plynouti znova.

Při soupisu zadržené a dosud neuvolněné bankovky a vklady u peněžních ústavů, dále zadržené kvoty pokladničních poukázek a žirových účtů, jakož i zadržené výplaty ze smluv pojišťovacích ručí za dávku, jež se jimi uhradí v rámci § 55, pokud strana neprokáže, že dávka byla jinakým způsobem zapravena neb zajištěna. O výkonu tohoto práva, jenž nevyžaduje dalšího řízení, budíž strana vyrozuměna.

Přednostního zákonného práva zástavního požívá dávka i na případné pohledávce z nedoplatku kupní ceny, byla-li nemovitost převedena v době od 1. března 1919 do dne účinnosti tohoto zákona; věřitel nemůže žádati plnění a dlužník není povinen plnit, pokud není prokázáno, že dávka bývalého majitele je zapravena neb jinak zajištěna; platí-li dlužník bez takového příkazu, ručí za dávku bývalého majitele do výše vyplacené pohledávky.

Všeobecná ustanovení.

§ 63.

Všeobecná ustanovení hlavy VI. zák. o os. daních (§§ 262, 263, 264, odst. 1. a 3., a §§ 265, 267 až 284, 286*) platí obdobně i pro dávku s těmito odchylkami a doplňky:

1. Každý, ať osoba fyzická neb právnická, jest povinen i jako svědek neb znalec vypovídati o všech okolnostech, sloužících k vyměření dáv-

*) viz dodatek I.

ky; povinnost tato zahrnuje zejména povinnost předložit listiny, jiné písemnosti neb cenné předměty, a dáti nahlédnouti do uzavřených schránek.

Svědkiem (znalcem) nesmí býti výpověď odepřena z důvodů uvedených v § 321, odst. 1., čís. 1., 2. a 5., zák. ze dne 1. srpna 1895, čís. 113 ř. z.,*) advokáti a notáři nesmějí však výpověď odepřít o okolnostech, které jim jako rádcům neb zástupcům v berních záležitostech jsou známy. Svědek (znalec), ani osoby uvedené v § 321, odst. 1., civilního řádu soudního, nemohou býti stíhány trestně, disciplinárně neb důchodkově, vyjde-li z výpovědi svědecké (znalecké) na jevo, že buď on sám, neb osoby v § 321, odst. 1., c. ř. s., jmenované se dopustily nějakého trestního činu.

2. K výsledku svědků a znalců, již jsou u poplatníka zaměstnání, není potřeba svolení jejich zaměstnavatele.

3. Nařízení vlády ze dne 1. března 1919, čís. 96 Sb. z. a n., o působnosti revisního odboru při ministerstvu financí zůstávají těmito ustanoveními nedotčena.

4. Podle volného uvážení finančního ředitelství provede se nahlédnutí do obchodních knih buď u něho nebo v místnostech obchodních nebo v bytě poplatníkově.

5. Ustanovení §u 279, odst. 3., zákona o os. daních**) platí i mimo řízení trestní.

6. Právo úřadů vyměřovacích a předsedů komisí odhadních dáti provést prohlídku závodních místností [§ 280 zák. o os. daních**)] rozšiřuje se všeobecně na nemovitosti tvořící předmět dávky neb obsahující předměty majetkové dávce podrobené, pokud jde o zjištění majetkových předmětů v §u 14, odst. 3., lit. a) a b), uvedených, na prohlídky bytů, všech k těmto patřících místností (půdy, skladiště a pod.), dále uzavřených schránek poplatníkův u ústavů peněžních, jakož i na prohlídky bytů, uzavřených schránek oněch osob, jimž byly ony předměty pravděpodobně k uschování svěřeny.

Příbrání znalců k prohlídkám jest přípustno. Majitel závodní místnosti, nemovitosti, bytu atd., má právo prohlídky osobně nebo svým zástupcem se zúčastniti; orgán prohlídky provádějící musí se vykázáti úředním rozkazem.

7. Zákony v hlavě VI. zák. o os. daních dovolané***), jakož i ostatní předpisy, týkající se

přímých daní, platí obdobně u dávky, pokud zákon jinak neustanovuje.

Výměra úroků z prodlení v čl. I. zákona ze dne 23. ledna 1892, čís. 26 ř. z.,*) stanovená zvyšuje se pro dávku na 10%.

§ 64.

Ministr financí může za účelem vyvarování se dvojího zdanění nebo zachování vzájemně stejného postupu nebo provádění práva odvetného, jakož i v jiných případech, pokud se jedná o cizince, učiniti opatření, odchylná se od ustanovení tohoto zákona.

Opatření všeobecného rázu buďtež uveřejněna ve Sbírce zákonů a nařízení.

§ 65.

Dávka netvoří ani při jejím, ani při vyměření jakékoliv daně přímé odpočitatelnou položku. Vznikl-li nárok státu na poplatky dědické po 1. březnu 1919, třeba před uložením dávky, tvoří dávka tato při stanovení základu pro vyměření poplatků dědických odčitatelnou položku.

§ 66.

Dávka není základem přírážek svazků samosprávných ani jiných příspěvků a náleží výhradně státu.

§ 67.

Za rok správní, v němž podle §u 1 a §u 2, odst. 3., zákona ze dne 18. března 1878, čís. 31 ř. z.,**) platební povinnost co do dávky vznikla, pokládán budiž rok 1920.

Podle §u 3 cit. zák. jest splatnost poslední lhůty (§ 55) rozhodnou.

§ 68.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem prohlášení, provedením jeho pověřuje se ministr financí a ministr školství a národní osvěty.

*) viz dodatek V.

**) viz dodatek I.

***) viz dodatky VI. až IX.

*) viz dodatek VI.

**) viz dodatek IX.

Příloha k zákonu ze dne 8. dubna 1920, č. 309 Sb. z. a n. (k § 16).

Pomocná tabulka

k vypočtení kapitálové hodnoty požitků nebo plnění v ceně 1 Kč obmezených na určitou řadu let na základě 4⁰/₀ míry úrokové.

Počet roků	Úhrnná cena	Počet roků	Úhrnná cena	Počet roků	Úhrnná cena
1	1.—	30	17·984	59	23·430
2	1·962	31	18·290	60	23·528
3	2·886	32	18·589	61	23·624
4	3·775	33	18·874	62	23·715
5	4·630	34	19·148	63	23·803
6	5·451	35	19·411	64	23·887
7	6·242	36	19·665	65	23·969
8	7·002	37	19·908	66	24·047
9	7·733	38	20·143	67	24·122
10	8·435	39	20·368	68	24·194
11	9·111	40	20·585	69	24·264
12	9·760	41	20·793	70	24·330
13	10·385	42	20·993	71	24·395
14	10·986	43	21·186	72	24·456
15	11·563	44	21·371	73	24·516
16	12·118	45	21·549	74	24·573
17	12·652	46	21·720	75	24·628
18	13·166	47	21·885	76	24·680
19	13·659	48	22·043	77	24·731
20	14·134	49	22·195	78	24·780
21	14·590	50	22·342	79	24·827
22	15·029	51	22·482	80	24·872
23	15·451	52	22·618	81	24·915
24	15·857	53	22·748	82	24·957
25	16·247	54	22·873	83	24·997
26	16·622	55	22·993	84	25·000
27	16·983	56	23·109	a více	
28	17·330	57	23·220		
29	17·663	58	23·327		

Dodatek I.

Výňatky ze zákona o osobních daních ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. z., ve znění novely ze dne 23. ledna 1914, čís. 13 ř. z., a čl. II. čís. nařízení ze dne 16. března 1917, č. 124 ř. z.

§ 2, čís. 3.

Všeobecné dani z výdělku nejsou podrobeny:

3. Provozování polního a lesního hospodářství, čítajíc v to i zahradnictví, honbu a rybářství. Avšak v tomto osvobození nejsou zahrnuty honba na cizím pozemku a rybářství ve svobodných nebo zpachtovaných, jakož i ve veřejných vodách, rybářství námořské, dále výdělek z pachtu pozemků a hospodářství (s výhradou ustanovení v § 3, čís. 2., učiněných) a zahradnictví umělecké a obchodní.

Za náležející k polnímu a lesnímu hospodářství pokládají se:

a) Vedlejší živnosti polního a lesního hospodářství, pokud ze zásady směřují ke zpracování plodin vlastních, v čemž však nejsou zahrnuty pivovary, lihovary podrobené dávce konsumní, cukrovary a jiné podniky zjevně průmyslové.

Aby předpisu tuto vytčeného bylo užíváno, není na překážku ta okolnost, když výjimečně v rozsahu, jehož jest třeba, aby pravidelné provozování bylo udrženo, přiberou se ke zpracování plodiny poplatníkem samým nevyrobené.

b) Využitkování podstaty pozemků parafikačních (§ 16 zákona ze dne 24. května 1869, č. 88 ř. z.,*) pokud k němu nepřistupuje žádné zpracování další.

c) Prodej plodin z vlastního polního a lesního hospodářství nabytých, vyjímaje drobný prodej po živnostensku provozovaný v trvale otevřených k tomu ustanovených krámech nebo skladištích na jiných místech nežli v sídle, kde polní nebo lesní hospodářství se provozuje.

§ 3, čís. 2.

Od daně všeobecné z výdělku jsou osvobozeny:

2. Výdělek z pachtu pozemků a hospodářství, které pachtýř se svou rodinou sám obdělává, třeba k tomu občas a výjimečně přibíral dělníky najaté.

§ 83.

Dani podle hlavy této jest podroben, kdo provozuje v královstvích a zemích na ríšské radě zastoupených podnik, jenž povinen jest účty veřejně vydávati.

*) viz dodatek IV.

Takovéto podniky jsou:

I. Podniky výdělkové a to zejména:

- a) Všechny podniky akciových společností a komanditních společností na akcie;
- b) všechny podniky těžářství;
- c) pojišťovny kromě pojišťoven vzájemných;
- d) veřejné ústavy úvěrní;
- e) státní železnice;
- f) podniky výdělkových a hospodářských společenstev podle zákona ze dne 3. dubna 1873, č. 70 ř. z., zapsaných a jinakých nezapsaných (společenstva výrobní, spolky záložní a úvěrní, spolky potravní, spolky pro opatrování surovin a spolky skladní, společenstva stavební, pro zřizování bytů a závodů a pod.), pokud tato společenstva svého obchodování neobmezují na své členy způsobem v § 85 vytčeným;

II. podniky obecně prospěšné a spolčení na svépomoci se zakládající, a to zejména:

- a) společenstva v I., lit. f), řečená, která obmezují se způsobem v § 85 vytčeným na obchod se svými členy;
- b) spořitelny;
- c) vzájemné pojišťovny;
- d) záložny na základě zvláštních zákonů zemských z kontribučenských a berních peněžních fondů vzniklé;
- e) záložny obecní.

§ 84.

Vyňaty ze zdanění jsou:

b) Spolky a společenská sdružení na výdělek nevypočtené, na zásadě vzájemnosti se zakládající, jakož i od veřejných korporací neb od podnikatelů pro jejich zřízení založené fondy, jichž statutárním úkolem jest pojišťovati nemocenské, náhrady úrazové, platy invaliditní, starobní, vdovské a sirotčí, pohřebné nebo poskytovat podpory veřejným a soukromým úředníkům, zřizencům, sluhům, dělníkům, tovaryšům, učňům a čeledi, a to i tenkrát, když od nečlenů dostávají příspěvky a dary.

Ministr financí má tenkrát rozšířiti toutž výhodou na sdružení stejného způsobu, jichž členové zcela nebo z části mají zaměstnání jiné (na př. patří k živnostníkům drobným a selským držitelům pozemkovým), když jest to žádoucí, aby napomáháno bylo veřejným, dobročinným neb obecně prospěšným účelům, a jestliže částky lednotlivým účastníkům pojištěné nepřevyšují výměry, které podle jejich stavu jest třeba;

d) záložny v § 83, II., d) naznačené, z kontribučenských a berních peněžních fondů vzniklé, jestli-

že své obchodování omezují skutečně na zužitkování svých vlastních kapitálů;

e) úvěrní a záložní spolky (pokladny pro úspory a půjčky), jejich statuty vyhovují požadavkům § 1 zákona ze dne 1. června 1889, č. 91 ř. z.), jakož i svazy takových úvěrních a záloženských spolků, které obstarávají vyrovnání peněz svých členů, pokud jsou zřízeny jako zapsaná výdělková a živnostenská společenstva a obmezují statutárně a skutečně své obchodování na provádění tohoto úkolu, jakož i ve smyslu § 85 na své členy, své závodní podíly nezúrokní výše nežli 4 procenty a přidělují přebytky rezervnímu fondu, na kterém členové nemají podílu.

Pokud se vyrovnání peněz mezi uvedenými úvěrními a záloženskými spolky, jakož i společenstvy podle lit. f) tohoto paragrafu od výdělkové daně osvobozenými obstarává zemským ústavem, který obmezuje své obchodování podle předpisů pro něho platných a skutečně na provádění tohoto úkolu a proto zejména, nehledíc k obdobnému šetření předpisu § 85, lit. a) a f), neprovozuje žádných úvěrních obchodů s jinými osobami nežli s uvedenými společenstvy, přísluší takovému zemskému ústavu stejné osvobození od výdělkové daně;

f) společenstva a jiná sdružení polních hospodářů ke společnému opatrování semen, hnojiv, strojů a nářadí nebo jiných potřeb ku provozování polního hospodářství, k zvelevení chovu dobytka (společenstva k chovu dobytka, společenstva k chování býků, společenstva pastevní, společenstva ku pojišťování dobytka atd.) nebo ke společnému napomáhání jiným zemědělským účelům, pokud při tom jest statutárně vyloučeno rozdělení čistých výtěžků a se také skutečně nekoná, dále taková sdružení ke společnému zpracování a zpeněžení výrobků, kterých účastníci ve svém vlastním polním hospodářství vytěžili, avšak s těmiž obmezeními, kterým podle § 2 jest podrobeno osvobození jednotlivého polního hospodáře od všeobecné daně z výdělků.

Těž svazy takových společenstev a spolků, které sledují uvedené účely za stejných statutárních a skutečných podmínek nebo za statutárně a skutečně obmezeného zúrokování svých závod-

*) t. j. jestliže dle stanov ručení společenstev jest n-obmezené,

působnost spolku obmezuje se na menší okres (na jednu nebo několik sousedních obcí místních, ve stanovách přijmenovaných),

závodní podíl nepřesahuje 50 K a závodní podíly jsou buď nezúročitelné nebo jsou sice zúročitelné, avšak ne vyšší měrou nežli vklady úsporné,

přebytky přikazují se rezervnímu fondu (spolkovému kapitálu), na němž členové podílu nemají,

půjčky poskytují se toliko vlastním členům,

je-li při tom vyloučeno vydávání směnec,

a jestliže míra úroková z půjček počítajíc k ní i vedlejší poplatky (příspěvky správní a pod.) přesahuje míru úrokovou ze vkladů úsporných nejvýše o 1½ procenta.

ních podílů na nejvýše 4 procenta obstarávají vyrovnání peněz mezi svazovými společenstvy k nim náležejícími, jsou vyňaty ze zdanění, pokud jsou zřízeny jako zapsaná výdělková a hospodářská společenstva a obmezují své obchodování ve smyslu § 85 na své členy.

§ 85.

Výdělková a hospodářská společenstva v § 83, II., a), naznačená, která, na zásadě svépomoci spočívající, své obchodování podle stanov a skutečně obmezují na své členy, pak záložny v § 83, II., d) a e), vytčené požívají úlevy ve smyslu §§ 92, 94, 95, 100 a 116. Nepřesahuje-li ryzi výnos podle následujících ustanovení vyšetřený 1200 K, jsou zcela osvobozeny od berní povinnosti.

Aby předcházejících ustanovení bylo užíváno, tomu není na překážku:

a) když svrchu řečená výdělková a hospodářská společenstva od nečlenů účty přijímají, nebo svou pokladni hotovost ukládají u podniků a ústavů, které jsou povinny účty veřejně vydávati;

b) když úvěrní společenstva pro právní zabezpečení půjček členům daných přijímají ručení od nečlenů, nebo když za své členy vybírají pohledávky u nečlenů;

c) když spolky potravní a spolky k opatrování surovin, pak sdružení polních hospodářů ku společnému opatrování semen, hnojiv, plemenného dobytka, strojů a nářadí nebo jiných potřeb ku provozování polního hospodářství, pokud nespádají pod osvobození § 84, lit. f), od nečlenů zboží kupují;

d) když výrobní společenstva svých výrobků nečlenům odbývají; při tom však, co se týče užívání pracovníků nebo co se týče odběru hlavních látek výrobních, musí se zásadně obmezovati na své členy; v kterém rozsahu výpomocně nebo pro podřízené vedlejší výkony smí upotřebeno býti prací cizích, bude ustanoveno způsobem nařizovacím;

e) když spolky skladní a odbytové nečlenům prodávají výrobky od svých členů vyrobené;

f) když některý svaz společenstev, podle zákona ze dne 9. dubna 1873, č. 70 ř. z., jako výdělkové a hospodářské společenstvo zapsané, obchoduje na příkaz a na účet svých svazových společenstev s jejich členy.

Těto výhody se nepozbývá, když členové nemohou činiti podle stanov žádný nárok na výtěžek (dividendu) ze závodních podílů v posledním rozvahovém roku vplacených.

§ 113.

Vyměření daně bude oznámeno poplatníkovi platebním rozkazem. Pokud by vyměření odchylovalo se od přiznání, má platební rozkaz obsahovati také důvody této úchyly.

§ 114.

Proti vyměření berním úřadem první instance vykonanému může poplatník podati rekurs k finančnímu úřadu zemskému, který o něm konečně rozhodne.

Rekurs nemá účinku odkladacího, co se týče zaplacení daně předepsané a prostředků k jejímu vydobytí.

§ 124.

Dani z důchodů jest podroben, kdo z předmětů majetkových nebo z práv majetkových bere důchody, které nejsou již přímo stíženy daní pozemkovou, domovní, výdělkovou nebo daní ze služného.

Takové důchody jsou zejména:

1. Úroky a důchody z dlužních úpisů státních, z dlužních úpisů fondů veřejných a z dlužních úpisů stavovských, z dlužních úpisů zemských fondů propinačních, z půjček zemských, okresních a obecních;

2. úroky ze všech jiných jakkoli pojmenovaných veřejných a soukromých, upsaných neb neupsaných, pojištěných nebo nepojištěných půjček, pohledávek dluhů nebo jinakých pohledávek kapitálu; jako úroky z dílčích úpisů dlužních, z listů zástavních, z půjček hypotečních, z půjček na prostý úpis dlužní, na směnku; dále z nedoplatků cen trhových, z pohledávek z účtu běžného, z kaucí, z deposit, z poukázek pokladničních, ze vkladů úsporných;

3. eskomptní zisky, místo úroků zastupující;

4. pachtovné z propachtování živností, živnostenských práv a z jiných předmětů ani dani pozemkové ani dani domovní nepodrobených;

5. všeliké důchody kromě těch, které jsou přímou úplatou za služby konané, jakož i v § 167, čís. 4., naznačené platy odpočinkové a zaopatřovací, tedy: důchody (důchody dědičné, důchody dočasné, důchody doživotní), které pojišťovny, ústavy zaopatřovací, pokladny pensijní, pokladny vdovské, nebo jiné pokladny neb ústavy druhu podobného vyplácejí za určité vklady, nebo které zakládají se na darování nebo na posledním pořízení nebo na koupi důchodu; důchody výkupné a náhradné, důchody za nákup sestátněných podniků, dávky výměnkářské a výměnky; příjmy z práv požitečních, ze služebností, z břemen pozemkových a z oprávnění podobných;

6. jinaké běžné platy, dávky a podpory, pokud dávající pravoplatně se zavázal je poskytovat, nebo zákonem nebo soudcovským rozsudkem jest zavázán; jako výživné platy za to, že oprávnění se nevykonávají, nebo že bylo dovoleno, aby oprávnění, patenty, výsady, vynálezy a pod. byly vykonávány někým jiným;

7. úroky a dividendy z cizozemských papírů cenných, pokud tyto příjmy nejsou vyjaty z povinnosti berní podle § 127, odstavce 1.*); akcie a priority z podniků, které třeba jen částí svého provozování jsou podrobeny tuzemské dani z výdělků ve smyslu hlavy druhé, nepokládají se za cizozemské papíry cenné.

§ 151.

Placení, kterých na základě ručení v § 150 vytčeného žádá se na dlužnících tam uvedených, buďte jim oznámena od berního úřadu instance první platebním vyzváním, proti němuž může podán býti rekurs k finančnímu úřadu zemskému.

Placení pravoplatně uložené buď dobýváno od týchž orgánů týmže způsobem, jako dobývají se daně přímé.

Také předpisy zákona ze dne 18. března 1878, č. 31 ř. z.,***) vztahují se k této pohledávce jako k daním přímým.

§ 157.

Pro uložení daně z příjmu budiž ku příjmu přednosty domácnosti připočten příjem příslušníků této domácnosti.

Výjimka z toho jest potud, když se prokáže, že takový příjem nepřipadá společné domácnosti. Kromě toho nebud' započten pracovní příjem od manželky nebo jiného příslušníka domácnosti v hospodářství poplatníkově nevydělaný, přesahuje-li veškerý příjem domácnosti 4000 K. V těchto obou případech má nastati zvláštní zdanění příslušného příjmu.

Poboční příbuzní přednosty domácnosti, dále osoby, které za plat nebo za mzdu jsou přijaty do domácnosti k službám, jakož i strážníci, podnájemníci a nocleháři nepočítají se k příslušníkům domácnosti.

Příjem manželky, která s manželem nežije v domácnosti společné, jakož i těch členů rodinných, kteří nemají zaopatření od hlavy rodinné, budiž podrobeno oddělenému zdanění.

Příspěvky, které manžel pravidelně dává manželce s ním ve společné domácnosti nežijícímu, jakož i které rodičové (nevlastní rodiče, tchán a tchyně, pěstouni) dávají dětem v jich domácnosti nežijícím (nevlastním dětem, zeti nebo snase, chovancům), v témž smyslu od dětí rodičům, kteří v jich domácnosti nežijí, buďtež při vyšetřování poplatného příjmu dárců bez úmyslu ustanovení § 160, č. 6.**) připuštěny za srážkovou položku, byly-li hodnověrně prokázány a u příjemců podrobeny zdanění tuzemskému nebo cizozemskému, které jest uznáno podle § 153, č. 1.,*) za zdanění stejného druhu.

*) pro dávku z majetku bez významu.

**) viz dodatek IX.

Príslušníci domácnosti ručí za ten díl vyměřené daně a trestů snad podle § 241 nebo § 244 uložených, který připadá poměrně na jejich příjem podle předcházejících ustanovení ku příjmu přednosti domácnosti připočtený. Při tom buď obdobně šetřeno ustanovení § 151, avšak ručení za berní trest nenastane, když zkrácení berní nebo zatajení berní bylo spácháno bez spolumědomí toho kterého příslušníka domácnosti.

§ 164, odst. 1.

Příjem z budov budiž vyměřován podle ryziho nájemného skutečně dosaženého, a pokud držitelé sami obývají budovy nebo jich jinak užívají nebo pokud budovy osobám jiným zdarma k užívání jsou ponechány, budiž příjem vyměřován podle ryzi hodnoty užitkové, kterou budovy nebo používané části jich mají podle svého způsobu a polohy, podle nájemných, obchodních a obytných poměrů domu, místa neb okolí a vzhledem k době, ve které se jich skutečně užívá.

§ 167.

Příjem ze služného, ze mzdy a výslužného obsahuje zejména:

1. Služné, osobní přídavky, aktivní přídavky, remuneratione a všechny jiné jakkoli zvané, napřed určené (stálé) platy na penězích nebo v přírodninách úředníků, zřízců a služů státních, veřejných korporací a ústavů, jakož i všelikých spolků a společností; konečně všelikých úředníků soukromých a zřízců soukromých.

2. Příspěvky, které světským duchovním a členům řeholních společenství (§ 158, odstavec 2.,*) k výživě jsou přiděleny ze státní pokladny, z fondů veřejných neb od obcí, zejména doplňky kongrií.

3. Všechny jiné požitky, které osobám v čís. 1. a 2. jmenovaným přísluší z jejich poměru služebního nebo z jejich povolání nebo vzhledem k němu, jako tantiemy, přesnění taxy, kolejně, zkušební taxy, štola, mzdy akordní a podle kusu, provise a pod. (platy proměnlivé).

4. Všeliké platy odpočinkové a zaopatřovací, kterých požívají osoby pod číslem 1. a 2. jmenované, pak důstojníci po svém přeložení na dočasný neb trvalý odpočinek nebo po vystoupení z aktivní služby jinak nastalém, jakož i takové platy, kterých vdovy a sirotci řečených osob požívají od zaměstnatele nebo z fondů a pokladen, do nichž zaměstnatelé příspěvky odvádějí.

Platy důstojníků s čekatelným na dovolenou propuštěných nejsou zahrnuty v platech tuto vytčených.

*) pro dávku bez významu.

§ 169.

K příjmu z kapitálů náleží:

1. Všechny příjmy, které jsou podrobeny dani důchodové (§§ 124 až 126*);

2. ty úroky, důchody a jiné výtežky z kapitálů a z požitčných práv, které jsou osvobozeny od zapravování daně důchodové a nejsou již zahrnuty v některém z předcházejících §§ 163 až 167;***) zejména náleží sem úroky a důchody z dlužných úpisů všeobecného státního dluhu; úroky z obligací státních, z obligací fondů veřejných a z obligací stavovských, z půjček zemských, okresních, obecních a z půjček jinakých, které zákony zvláštními jsou od daně osvobozeny; úroky ze vkladů ve spořitelních poštovských; úroky a dividendy všelikých akcií, prioritních akcií, kuksů, závodních vkladů, společenských podílů a pod.; úroky v § 94, lit. c,***) naznačené z prioritních obligací a z hypotečních půjček; úroky a dividendy ze všelikých cizozemských papírů cenných a jinakých kapitálů v cizozemsku uložených.

§ 174, odst. 2.

Poměry tohoto druhu, ku kterým se přihlédá, jsou toliko neobyčejně obtíženi výživou a vychováním dítek, povinností vydržovati chudé příslušníky, trvalou nemocí, zadlužením a zvláštními nehodami, pak zavolání ke službě vojenské (mobilisace, cvičení ve zbraní nebo ve službě).

§ 191.

Předseda komise řídí práce a odpovídá ze správného užívání zákona.

Ministr financí přidělí každé komisi orgán finanční za referenta; referent má toliko tenkrát právo hlasovací, je-li spoluměmem komise.

§ 192.

Předseda má ku každému zasedání komise pozvati všechny členy komise. Pozvánky musí býti rozeslány aspoň osm dní před zasedacím dnem. Na místo zvolených členů, které něco zašlo, má předseda pozvati zástupce podle možnosti z téhož voličského sboru. Na místo jmenovaných členů, které něco zašlo, má předseda pozvati jmenovaného zástupce, a to podle možnosti takového, který zastupuje týž druh příjmu.

Povolání zástupci vstupují v každém vztahu na místo členů.

Komise jsou schopny se usnášeti, když mimo předsedu nebo jeho náměstka jest přítomna alespoň polovice členů.

*) osvobození dle §§ 125 a 126 nemá pro dávku významu.

**) pro dávku bez významu.

Jestliže by nedostavilo se tolik členů, kolik třeba k usnášení; buďte všichni členové písemně pozváni k nejbližšímu zasedání s tím dodatkem, že komise bude schopna usnášeti se nehledíc ku počtu přítomných.

§ 193, odst. 1.

Komise rozhodují nadpoloviční většinou hlasů členů přítomných. Předseda hlasuje toliko, když jsou hlasy počtem sobě rovny.

§ 194.

Když jedná se o zdanění některého člena komise, jeho manželky nebo jeho příbuzných nebo sešvakřených v pokolení vzestupujícím nebo sestupujícím neb až do třetího stupně v pokolení pobochním, neb o zdanění zaměstnatele některého člena komise, nebo může-li člen od rozhodnutí očekávat značný prospěch neb újmu, příslušný člen má vzdáliti se před poradou a usnesením.

Předseda v případnosti stejně má odevzdati předsednictví svému zástupci nebo některému přítomnému členu komise.

§ 195.

Komise mají sepisovati o svém rozhodování a jednání protokoly, které podepsány buďte osobou, která předsedala, a dvěma členy nebo zástupci při jednání přítomnými.

§ 196, odst. 1.

Předsedové i všichni členové komisi a zástupci členů postupujte nehledíce na osobu a podle nejlepšího vědomí a svědomí a zachovávejte přísné tajemství o jednání komise i o poměrech poplatníků, o kterých by při těchto jednáních vědomosti nabyli.

§ 197.

Komise odhadní mají skončiti své práce ve lhůtě, kterou ministr financí přiměřeně ustanoví.

Jestliže by komise odhadní nedodržela lhůty, která jí ku provedení úkolu jest dána, oprávnění její mohou po projití lhůty převedena býti na příslušné úřady berní.

§ 199.

Aby uložení daně bylo připraveno, berní úřadové, vyslechnuvše důvěrníky, mají zhotoviti seznam těch osob v jejich obvodě bydlících, o kterých se domnívají, že jsou dani z příjmu podrobeny. Rovněž zhotoven buď seznam těch pramenů příjmových bernímu úřadu známých, jichž majetníci nebydli v obvodě úřadu berního.

Důvěrníci, jichž počet pro každý odhadní okres ustanoví ministr financí, budou pro všechna místa s více než 10.000 obyvateli voleni od zástu-

pitelstev obecních, pro všechna místa ostatní v zemích, kde jsou zastupitelstva okresní, budou voleni zastupitelstvy těmito; v zemích pak, ve kterých není zastupitelstev okresních, pojmenuje důvěrníky zemský výbor.

§ 200.

Držitelé domů obývaných nebo jejich zástupci jsou povinni ve lhůtě, veřejnou vyhláškou od finančního úřadu zemského ustanovené, předložiti výkaz všech osob v jejich domě bydlících, podle bytů, vztažmo obchodních místností spořádaný, u pronajatých budov uvedouce nájemné a podnájemníky, jsou-li tu jací, ve formě přiznání činžovního, uvedouce jméno, způsob výdělků nebo zaměstnání obyvatelů. Úřad berní určí, ku kterému času výkaz stavu obyvatelstva má se vztažovati.

Podpronajimatelé mají uvéstí své podnájemníky a nájemné od nich placené, přednostově domácnosti mají uvéstí všechny osoby k jich domácnosti patřící, které mají vlastní příjmy.

Těchto povinností jsou zproštěni držitelé hotelů a zájezdných hostinců vzhledem k cestujícím u nich ubytovaným, jestliže cestující tito nezdrží se déle než nepřetržitě tři měsíce.

§ 205.

Jestliže poplatník nepodá svého povinného přiznání ve lhůtě předepsané, tedy finanční úřad může z úřední moci opatřiti, aby daň byla vyměřena na základě pomůcek jemu po ruce jsoucích, a odhadní komise může vyměření toto vykonati.

Dříve nežli daň takto se vyměří, budiž poplatník vyzván, aby podal přiznání ve lhůtě aspoň čtrnáctidenní, a v tomto vyzvání budiž výslovně poukázáno k tomuto následku právnímu.

Ustanovení toto nevylučuje, aby snad poplatník nebyl proto potrestán, že opominul přiznání podati, jakož i nevylučuje právo finančního úřadu a odhadní komise lež s pohrožením trestu pořádkového vyzvati, aby přiznání podal.

Následky v prvním a třetím odstavci uvedené nenastanou, prokáže-li poplatník okolnosti, které ospravedlňují omeškání.

§ 206, odst. 1. a 2.

Úřad finanční má předběžně prozkoumati přiznání jeho došlá a je, třeba-li toho, doplniti a opraviti výslechem poplatníků nebo znaleců a jiných hodnověrných osob (svědků, osob převzvědných); došlé výkazy, seznamy a jinaké pomůcky vyměřovací buďte pokud možná doplněny a připraveny ku potřebě komise odhadní. Úřad finanční může vyzvati poplatníka také, aby dovolil nahlédnutí do svých obchodních a hospodářských knih (§§ 272 a násl.). Toto vyzvání jest vydati s výslovným

podotknutím, že, jestliže mu nebude vyhověno ve lhůtě k tomu určené, provede se uložení daně bez dalšího spolupůsobení poplatníkovy na základě pomůcek po ruce jsoucích z moci úřední.

Úřad finanční má také v případech pochybných opatření sobě zprávy o příjmových poměrech těch osob, které nepodaly přiznání. Jak při těchto úředních úkonech mají důvěrníci (§ 199) spolupůsobiti, bude ustanoveno způsobem nařizovacím.

§ 207.

Úřadové berní při úředních úkonech, které jim podle §§ 199, 200, 206 přísluší, mohou upotřebiti spolupůsobení starostů obecních, kteří jsou povinni uposlechnouti vyzvání k tomu směřujících.

Starosta obecní, pokud úřad výslovně nežádá, aby osobně spolupůsobil, jest oprávněn dáti se zastupovati členem představenstva obecního.

§ 208.

Jakmile práce berního úřadu dostatečně pokročí, budiž od něho o tom zpraven předseda komise odhadní, načež komise tato v osmi dnech započítí má činnost svou.

§ 209.

Komise odhadní má vzhledem k osobní dani z příjmu všechna oprávnění jako úřad berní.

Komise tato má zkoumati výkazy osob i příjmů (§§ 199, 200), jakož i došlá přiznání k dani. Předseda i komise mají právo s pohrožením trestů pořádek vyzvat poplatníky, aby podali; vztážno obnovili svá přiznání, poplatníka na určitý den předvolati, aby osobně se dostavil k rokování o skutečnostech a poměrech pro uložení daně důležitých.

§ 210.

Vzniknou-li pochybnosti o správnosti nebo úplnosti toho, co poplatník ve přiznání nebo ve vysvětlivkách k nim uvedl, tedy předseda jest zavázán poplatníka vyzvati, aby tyto pochybnosti, podle toho, jak se rozhodne, písemně nebo ústně vysvětlil. Namítané pochybnosti mají označiti závažné údaje, důvody jejich závažnosti a po případu požadavky a otázky na poplatníka, by odůvodnil nebo prokázal správnost nebo úplnost svých údajů, při čemž buď ustanovena příměření, ale spojí však osmidenní lhůta k odpovědi, mají je označiti přesně a srozumitelně, a to v takové formě, která možnou činí poplatníku určitou odpověď a vedení důkazu. Pochybnosti buďte co možná současně uvedeny. Stejným způsobem mohou pochybnosti namítnuty býti od komise sa-

mé, avšak je k tomu třeba formálního usnesení komise. Důvody buďte udány v protokolu. Komise nebo její předseda mohou vyzvati poplatníka způsobem uvedeným v § 206, odst. 1., také, aby dovolil nahlédnutí do svých obchodních a hospodářských knih (§§ 272 a násl.).

§ 211.

Předseda a komise má právo k poradám přibrati znalce neb osoby převzvědné, kteří však nemají účastenství v usnášení komise; rovněž jest komise oprávněna žádati, aby svědci přísežně byli vyslechnuti o určitých skutečnostech a znalci o určitých otázkách okresním soudem, kde osoba vyslýchána bydlí.

Poplatníci jsou oprávněni navrhnouti znalce o určitých otázkách, které pro poplatníky jsou důležitosti zvláštní, a žádati, aby byli přísežně vyslechnuti, o čemž komise, a jestliže by nebyla shromážděna, tedy předseda má rozhodnouti.

Všechny poplatníkem nabídnuté důkazy, které se dají provést a jsou podle tohoto zákona přípustny, zejména důkazy svědků a znalci buďte vykonány s výhradou ustanovení § 213, pokud dokazované skutečnosti nejsou uznány správnými nebo samozřejmými, nebo pokud nejsou důležitými pro uložení daně, nebo pokud by provedení důkazu bylo spojeno s nepoměrným nákladem, nebo vysvítá-li z okolností, že byly důkazy nabídnuty v patrném úmyslu řízení protáhnouti. Poplatníkově žádosti, která musí býti podána písemně, za přísežné slyšení vedených od něho svědků a znalců buď vyhověno v důležitých případech, a jeví-li se toho býti třeba v zájmu správného uložení. Poplatníkovy žádosti za osobní jednání za příčinou vysvětlení může býti odmítnuta toliko z důležitých důvodů. K odmítnutí takového návrhu, jakož i návrhů na důkazy poplatníkem učiněných je třeba usnesení komise, které buď poznamenáno v protokolu a poplatníku k žádosti s důvody oznámeno.

Poplatník může žádati, aby případná ústní jednání (§§ 209 a 210) nebyla vedena s ním v celé komisi, nýbrž před výborem z komise zřízeným pod vedením předsedy komise nebo jeho zástupce. Poplatník, náleží-li některá osoba komise, s ním v obchodní soutěži jsoucí, ku komisi jako člen, a lze-li pokládati, že by oznámení skutečnosti tomuto členu, o kterých se při jednání bude mluvíti, mohlo ohroziti jeho způsobilost k soutěži, může navrhnouti, aby příslušný člen nebyl účasten projednávání tohoto výboru. O tomto návrhu rozhoduje s konečnou platností předseda komise, přihlížejá ke všem okolnostem případu.

Výbor má podati zprávu komisi o provedených jednáních, při čemž však nebudte oznamována jména obchodních přátel, prameny odběru a zákazníci.

§ 212.

Když komise věc projednala, *určí potom každému poplatníku stupeň příjmu a připadající sazbu berní.*)*

Komise má se zpravidla usnésti o každém jednotlivém poplatníku zvlášť. O berních výměrách těch poplatníků, u kterých berní sazba podle předchozího prozkumu navrhovaná odpovídá doznatému příjmu, buď najednou hlasováno, pokud by u jednotlivých poplatníků nebyly činěny námitky od členů komise. Komise je kromě toho zmocněna k návrhu předsedovu, nečiní-li referent proti tomu námitky, ustanovití příjmy a berní výměry několika poplatníků, *jejichž veškerý příjem u každého nepřesahuje 8000 K,**)* jediným usnesením ve smyslu návrhu finančního úřadu.

§ 213.

Opomine-li poplatník bez dostatečného ospravedlnění úposlechnouti obsílky před komisi nebo vybídnutí, aby dovolil nahlédnouti do knih (§§ 206, 210), neb odpře-li nebo nerodá-li bez dostatečného ospravedlnění odpověď ku předneseným pochybnostem nebo k daným mu otázkám pro zdanění důležitým, tedy komise bez dalšího spolupůsobení poplatníkovu může na základě ji předložených pomůcek vykonati z úřední moci zdanění. Pokud se daně otázky vztahovaly na určité prameny příjmů, tedy tento právní následek nastane toliko vzhledem k odhadu příjmu z příslušných pramenů příjmových.

§ 214.

Jestliže komise sledá, že příjem poplatníkem udaný je příliš malý, a není-li pomůcek, ze kterých by číselně přesně seznati se dala výše příjmu, o jehož odhad jde, tedy musí hleděti se k tomu, aby zejména ze vnějších známek, které má komise ve svém usnesení uvést, utvořen byl úsudek o výši příjmu, při čemž především budiž přihlédáno k celkovému hospodářskému stavu poplatníkovu, k výši výdajů, které poplatník činí, a k poměru jednotlivých pramenů příjmů mezi sebou.

§ 215.

O tom, co odhadem bylo stanoveno, buďte pro každý odhadní okres založeny rejstříky odhadní; rejstříky tyto mají obsahovati toliko zjištěný poplatný příjem poplatníkův.

§ 216.

Po skončení prací odhadních buďte jednací spisy a protokoly odevzdány úřadu bernímu.

*) viz č. 6. §u 38 zák. o dávce.

**) viz č. 3. §u 38 zák. o dávce.

§ 217, odst. 3.

Berní úřad instance první má poplatníkovi daň z příjmu, kterou poplatník jest povinen platiti, oznámiti příkazem platebním, v kterém buď uveden stanovený stupeň příjmu a poučení o prostředcích opravných.

Má-li poplatník služební platy dani ze služebního podrobené, budiž v platebním příkaze také oznámena výměra platů těchto (§ 212).

Výpis z vyhotovených platebních příkazů, který má obsahovati jméno poplatníků a daň z příjmu, kterou jsou povinni platiti, budiž vyložen po 14 dní u berního úřadu první instance, aby poplatníci osobní daně příjmové okresu příslušného mohli do něho nahlédnouti.

§ 238.

Právního účinku nemají úmluvy k tomu učiněné, aby osobní daň z příjmu na místo poplatníka zcela nebo z části nesena byla osobou jinou.

Kdo na základě takové úmluvy neb takového opatření placením, započtením nebo způsobem jinakým něco splnil, jest oprávněn v promlčecí lhůtě v § 1479 obecného zákoníka občanského stanovené*) žádati, aby berní poplatník mu splněnou věc vrátil.

Ustanovení tato (odstavec 1. a 2.) nevztahují se však k úmluvám, kterými zaměstnatel zcela nebo z části nahrazuje nebo na sebe bere osobní daň příjmovou a daň ze služebního svých zřízení, kterou podle § 234 má vybírati.

HLAVA V.

O ustanoveních trestních.

O zkrácení daně.

§ 239.

Zkrácením daně stane se vinen, kdo vědomě s úmyslem, aby unikl dani zákonné, v berním prohlášení, které podle tohoto zákona jest povinen podat, nebo v berním přiznání, nebo při odpovědi k otázce z příslušné strany naň podané nebo k odůvodnění prostředku opravného, nebo k tomu, aby dosáhl osvobození berního, něco nesprávného uvede, nebo zaviněně zatají, co může znařiti, aby daň, která by podle zákona naň připadla, byla předepsána, nebo způsobiti, aby předepsána byla menší daň nežli zákonná, neb aby propůjčeno bylo osvobození od daně, které mu nenáleží; dále stane se vinen tím zmocněnec, který vytkčená trestná jednání a opominutí spáchá vzhledem k zdanění osoby od něho zastupované.

*) viz § 41 zák. o dávce.

§ 240.

Týmž jednáním trestným stane se vinen, kdo v oznámení, od něho podle § 201 podaném o příjemcích poplatných platů služebních, vědomě s úmyslem, aby daň zkrátí, něco nesprávného uvede, nebo zaviněně zamlčí, co jest způsobitelné zmaření předepsání daní, které z těchto platů podle zákona mají býti zapravovány, nebo způsobiti, aby předepsány byly daně menší nežli zákonné.

§ 241.

(¹) Zkrácení daně bude potrestáno peněžitou pokutou *tříkráte až devětkráté*^{*)} tak velkou, jako jest obnos, o který daň byla zkrácena nebo zkrácena býti mohla.

(²) Nemůže-li obnos tento býti číselně ustanoven, tedy jeho pravděpodobná výše budiž položena za základ při vyměření pokuty peněžité.

(Odstavec 3. zrušen).

(⁴) V každém případě budiž vedle trestu dodatečně zaplacen obnos, o který daň byla zkrácena.

Vědomě nepravdivé výpovědi
znalců a osob přezvědných.

§ 242.

Kdo jako znalec neb jako osoba přezvědná před úřady berními, komisemi berními nebo před jejich předsedou nebo ve vysvědčení, ku potřebě těchto úřadů a orgánův určeném, v úmyslu, aby vyměření daně nebo trestu bylo zmařeno neb aby bezprávně bylo učiněno aneb aby nesprávné vyměření daně nebo trestu bylo způsobeno, učiní vědomě výpovědi nepravdivé, spáchá přestupek a bude potrestán vězením od jednoho dne do dvou měsíců nebo na penězích od 10 K až do 600 K.

Jestliže nesprávná výpověď sice stala se vědomě, avšak nikoliv v úmyslu tuto vytknout, budiž uložena pokuta peněžité od 10 K až do 200 K.

O zatajení daně.

§ 243.

Zatajením daně stane se vinen:

1. kdo svého podniku nebo zaměstnání dani výdělkové podrobeného neoznámí ve lhůtě zákonné ani úřadu bernímu, ani úřadu živnostenskému;

2. kdo provozování v §§ 78 a 82 tohoto zákona jmenované bez oznámení rozšíří přes ten okres nebo ten čas, pro který daň zapravil;

3. kdo jsa zavázán podati oznámení o podniku k veřejnému vydávání účtů podrobeném (§ 116), neoznámí ve lhůtě zákonné, že takový podnik byl zřízen;

^{*)} viz § 57, lit. A., zák. o dávce.

4. kdo důchod, který podle §§ 138 a 139 k dani důchodové má býti přiznán, nepřizná ve lhůtě zákonné, nebo oznámení v § 145^{*)} dotčeného nepodá ve lhůtě zákonné;

5. kdo jsa zavázán přiznání podati (§§ 202, 204^{*)}, opomine ve lhůtě zákonné přiznati svůj příjem, osobní dani příjmové, vztažno dani ze služného podrobený, nebo v zákonné lhůtě podati oznámení v § 228^{*)} vytčeného;

6. kdo jsa zavázán podati oznámení o příjmech poplatných služebních platů [§ 201^{*)}] opomine ho podati ve lhůtě zákonné;

7. zmocněnec, který trestná jednání v čísle 1. až 6. uvedená spáchá vzhledem k bernímu předmětu osoby od něho zastupované.

§ 244.

(¹) Nehledíc k tomu, že zkrácená daň musí dodatečně býti zaplacená, zatajení daně, vztahuje-li se ke všeobecné dani z výdělku (§ 243, č. 1., 2.), bude potrestána jednonásobnou až trojnásobnou, ve všech jiných případech *drojnásobnou až šestinásobnou*^{**)} částkou, o kterou daň byla zkrácena nebo zkrácena býti mohla.

(²) Nemůže-li tato částka přesně číselně býti stanovena, budiž při vyměření trestu za základ položena její pravděpodobná výměra.

(Odstavec 3. zrušen).

Jak trestnost pomíjí.

245.

Trestnost jednání v §§ 239 a 240 naznačených pomine, jestliže vinník, dříve nežli obdržel první obšítku k výsledku jako obviněný neb úřední oznámení, že jest tu proti němu udání, opraví nebo doplní své údaje na místě příslušném. Trestnost jednání trestných v § 243 naznačených pomine, jestliže poplatník podá své povinné prohlášení neb oznámení nebo přiznání před časem naznačeným v předešlém odstavci.

O porušení povinnosti mlčelivosti;
o zneužití rejstříků berních.

§ 246.

Úředníci a jinací zřizenci v berním řízení zúčastnění, jakož i členové komisí, pak svědci, přezvědné osoby, znalci, důvěrníci a zástupci stran, když neoprávněně vyjví výdělkové, majetkové a příjmové poměry poplatníkovy, které jim v známost byly uvedeny, zejména také obsah berního prohlášení nebo přiznání nebo šetření potom ko-

^{*)} pro dávku bez významu.

^{**)} viz § 57, lit. A., zák. o dávce.

naného, budou potrestáni pro tento přečin vězením až do tří měsíců nebo peněžitou pokutou až do 2000 korun. S úředníky státními bude naloženo mimo to podle předpisů disciplinárních.

Kdo by okolností, které jest seznati z rejstříků a výpisů v §§ 58, 181*) a 217 naznačených, o výdělků neb o příjmu některého poplatníka, buď o sobě nebo ve spojení s okolnostmi jinými, které mají účinek na vyměření daně, zneužil ve veřejném shromáždění nebo v tiskopise k nevraživým útokům na poplatníka, na komisi berní nebo na některého člena berního, vinen se stane přestupkem, vztažno jestliže by tento trestní čin spáchal tiskopisem, stane se vinen přečinem a budiž potrestán vězením až do šesti měsíců nebo na penězích až do 2000 K.

Stíhání má místo toliko k návrhu vlády, dotčeného poplatníka nebo člena komise.

O jiných jednáních trestných.

§ 247.

Kdo by odepřel zprávu o obyvatelích domu dle § 200 tohoto zákona na něm požadovanou nebo vědomě nesprávnou podal, bude potrestán peněžitou pokutou až do 400 K.

§ 248.

Kdo by osobám, od komise pro daň výdělkovou neb od komise odhadní neb od komise odvolací zmocněným, odepřel do živnostenských místností vstoupiti, a je, jakož i provozovárny a zásoby ohledati, nebo kdo by pokusil se tyto úřední úkony překaziti, stane se, pokud toto jednání nezakládá skutkové povahy trestného činu, který podle obecného zákona trestního přísněji se tresce, vinen přestupkem a budiž potrestán vězením až do 14 dnů nebo na penězích od 10 až do 200 K.

§ 249.

Kdo neuvede důvodu omlouvacího, nebo kdo po zavržení důvodu tohoto zpěčuje se převzítí úřad člena v některé komisi, která podle tohoto zákona má býti zřízena, neb úřad zástupce člena takového, budiž potrestán peněžitou pokutou až do 200 K.

Členům komise nebo jejich zástupcům, kteří opětovně a po předcházejícím napomenutí bez dostatečného důvodu omlouvacího nedostaví se k zasedání komise, může uložena býti peněžitá pokuta až do 50 K.

Tyto tresty mohou opětovány a tak dlouho ukládány býti, až stížený člen dostojí povinnosti anebo ji jest zproštěn.

*) pro dávku bez významu.

O pokutách pořádkových.

§ 250.

Poplatníci, osoby přezvědné a znalci, jakož i osoby, které jsou zavázány podati oznámení, jestliže by bez dostatečného důvodu omlouvacího neuposlechly příkazů a vyzvání na základě tohoto zákona úřady berními, komisemi nebo jejich předsedou jim daných, mohou od řečených orgánů býti potrestáni pořádkovými pokutami až do 200 K*), pokud tato opominutí nezakládají některého trestního jednání v §§ 239—249 vytčeného.

Stejnému trestu podrobena jsou opominutí, pro která v tomto zákoně výslovně pořádkovými pokutami jest pohroženo.

Nežli pořádková pokuta se položí, budiž dotčená osoba vyzvána, aby žádané jednání v přiměřené lhůtě vykonala, a budiž jí výslovně pohroženo pořádkovou pokutou, která obnosem svým budiž uvedena.

O promlčení.

§ 251.

Trestnost jednání a opominutí v §§ 239, 240, 243 a 247 vytčených zanikne promlčením, jestliže by trestná osoba nebyla pohnána k zodpovídání ve pěti letech po projití toho berního roku, ve kterém trestný čin neb opominutí byly spáchány.

Promlčení přetrhuje se novým trestným jednáním aneb opomenutím způsobu ve svrchu uvedených paragrafech naznačeného. V případnosti této promlčení dřívějšího přečinu nenastane před promlčením posledního přečinu. Avšak promlčení nastane za všech okolností vzhledem k těm přečinům, které v desíti letech po uplynutí roku, ve kterém bylo trestné jednání neb opominutí spácháno, nebyly učiněny předmětem trestního stíhání oběsáním nebo výsledkem poplatníka jako obviněného.

§ 252.

K promlčení trestu uloženého vyžaduje se, aby prošlo pět let po tom, co nález nabyl moci právní.

§ 253.

Trestnost jednání a opomenutí, která v § 249 jsou naznačena a na která v § 250 pořádkové pokuty jsou uloženy, promlčí se uplynutím šesti měsíců po čase, kdy byla spáchána, vztažno od poslední doby, kdy opominuté jednání ještě včas mohlo býti předsevzato.

Uložené již tresty způsobu v prvním odstavci naznačeného promlčí se, když projde šest měsíců po tom, co nález nabyl moci právní.

*) viz § 57, lit. E, zák. o dávece.

§ 254.

Pokud promlčení přetahuje se zavedením pří-
prav k stíhání trestního, budiž posuzováno podle
období příslušných ustanovení obecného zákona
trestního.

§ 255.

Ku promlčení trestných jednání v §§ 242, 246
a 248 naznačených vztahují se ustanovení obec-
ného zákona trestního.

O řízení.

§ 256.

Rízení o trestných činech v §§ 242, 246 a 248
vytčených náleží řádným soudům pro přečiny,
vztahmo přestupky příslušným.

Trestní nálezy o trestných jednáních v §§ 239,
240, 243 a 247 naznačených buďte vyneseny, uve-
douc důvody, finančním úřadem první stolice, kte-
rý jest příslušen pro tento druh daně. Avšak fi-
nanční ministr může sloučiti několik ukládacích
okresů berních v jediný berní trestní okres a
ustanovit některý z finančních úřadů v něm ležící,
aby prováděl trestní vyšetřování a vynášel trestní
nálezy o uvedených trestných jednáních pro tento
celý okres. Finanční ministr jest též zmocněn
z důležitých důvodů, zejména když týž trestný čin
několika obviněným nebo týž vinníkům několik
trestných činů za vinu připadá, které by zakládaly
různou místní kompetenci, nebo je-li toho třeba
s ohledem na možnou předpojatost, delegovati také
jiný finanční úřad první stolice, aby provedl trest-
ní řízení a vynesl trestní nález.

Úřad ku provedení trestního řízení povolaný
má vyměřiti také dodatečnou daň.

Trestní nálezy o trestných jednáních v § 249
dotčených buďte vynášeny finančním úřadem in-
stancie první v sídle příslušné komise.

Pokuty pořádkové budou ukládány tím orgá-
nem, který jimi pohrozil.

§ 257.

Když některá komise podle tohoto zákona
zřízená shledá některý trestný čin v této hlavě
naznačený, má o tom porozuměti úřad berní a
oznámiti mu jednání a usnesení k příslušnému
případu bernímu se vztahující.

§ 258.

Dříve nežli vynesen bude trestní nález finan-
čním úřadem — nehledíc ku případnostem v § 250
vytčeným a k výjimkám v tomto zákoně zvláště
uvedeným — má předcházeti aspoň jeden výsledek
obviněného, kterému předloženy buďte všechny

důvody podezření, které finanční úřad má. K vy-
jádření o tom buď mu k žádosti, avšak toliko
jednou, povolena 14denní lhůta. Obviněný má
právo:

- a) použití advokáta nebo jiné osoby, která jest
k zastupování zákonně oprávněna, která
k jeho žádosti v čase, ve kterém to postup
vyšetřování dopustí, avšak v každém případě
před koncem vyšetřování, buď ku projedná-
vání připuštěna a jest oprávněna při svém
zastupování činiti návrhy důkazu;
- b) o určitých otázkách, které jsou pro něho dů-
ležité, navrhnouti výsledek svědků, znalců a
přezvědných osob a jejich slyšení pod pří-
sahou, o čemž má rozhodnouti finanční úřad.
Podrobnější ustanovení buďte dána naříze-
ním;
- c) žádati za konfrontaci se svědky, znalci a pře-
zvědnými osobami; toto však toliko tenkrát,
pokud jejich novému výsledku u finančního
úřadu není v cestě některá z překážek uve-
dených v § 252, č. 1., trestního řádu ze dne 23.
května 1873, č. 119 z. ř.²⁾;
- d) žádati v každé době, aby mu byly předlo-
ženy listiny, které finanční úřad po ruce má,
jakož i nahlédnouti do protokolů a jinakých
spisů a si je opsati, a to v čase, kdy to postup
vyšetřování dovoluje, v každém případě však
před koncem vyšetřování ve lhůtě, která do-
stačuje ku podání návrhů na případné důkazy.
Vnitřní úřední kusy mohou vyloučeny býti
z nahlédnutí. Podrobnější ustanovení o tom
buďte vydána nařízením;
- e) po konci vyšetřování, o čemž buď obviněný
zpraven, podati obranu písemně neb ústně do
protokolu. Ku podání této obrany buď poskyt-
nuta lhůta 14denní, která může býti prodlou-
žena z důležitých důvodů.

K odůvodnění nálezu smí poukázáno býti to-
liko k takovým listinám, svědkům, osobám pře-
zvědným, znalcům a jinakým prostředkům prů-
vodním, při kterých zachována byla nařízení
předcházejících odstavců tohoto paragrafu.
O těchto svých oprávněních budiž poplatník po-
učen a poučení dané budiž zaznamenáno v proto-
kole jednacím.

Pokud by výpovědi svědků a osob přezvěd-
ných nebo dobré zdání znalců nebyly již dříve
stvrzeny přísahou, finanční úřad jest oprávněn žá-
dati, aby pod přísahou byly vyslechnuti přísluš-
ným soudem okresním bydlístě. Finanční úřad
jest též oprávněn vyzvati poplatníka ku předlo-

²⁾ t. j. když vyslechnutý zatím zemřel; když se nevť,
kde se zdržuje, anebo když pro jeho věk, nemoc neb
churavost, pro vzdálenost místa, kde se zdržuje, nebo
z nějaké jiné důležité příčiny nemohlo se vhodně učiniti,
aby přišel osobně.

žení knih, zápisků a dokladů v rozsahu § 272 a násl. uvedeném a ve způsobu tam naznačeném.

Jestliže při jednání před komisí ukázány byly poplatníkovi listiny nebo jestliže svědci, osoby přezvědné a znalci v jeho přítomnosti byli vyslýcháni, tedy není třeba, aby finanční úřad znova předsevzal jednání tato.

§ 259.

Neuposlechne-li poplatník v řízení trestním předvolání jemu svědčícího, ve kterém výslovně uveden buď účel jeho, tedy buď předvolání opakováno s hrozbou, že, kdyby předvolaný opět bez omluvy se nedostavil, vyneseno bude trestní nález na základě pomůcek, které úřad po ruce má, při čemž buď obdobně šetřeno ustanovení § 213.

Bylo-li by také předvolání toto bez výsledku, úřad finanční má vynést nález trestní.

Týmž způsobem budiž postupováno, jestliže poplatník neuposlechne předvolání nebo vyzvání jemu svědčícího za dalšího řízení, aby vysvětlení podal, nebo opomine-li uposlechnouti vyzvání, aby dal nahlédnouti do knih.

Nemůže-li obviněný trvale pro nepřítomnost se dostaviti, finanční úřad má také toho vůli jej stejným způsobem vyzvat, aby pojmenoval finančnímu úřadu zástupce, proti kterému se trestní řízení provede; opomine-li pojmenovati zástupce, buď to pokládáno na roveň neomluvenému nedostavení se obviněného. Táž ustanovení mají platnost, když jest obviněný nemocen a jeho onemocnění podle vysvědčení úředního lékaře vylučuje sice, aby se osobně dostavil, avšak nikoli přiměřenou informaci zástupce.

§ 260.

Proti trestnímu nálezu, jakož i proti vyměření daně dodatečné může podán býti rekurs k finančnímu úřadu zemskému.

Úřad tento má o rekursech proti trestním nálezům (kromě rekursů proti pokutám pořádkovým až do 200 K) rozhodovati v nalézacím senátě o pěti členech, z nichž alespoň dva býti musí úředníci soudcovští a jeden přísedící laik. Poplatníku k jeho žádosti buď propůjčeno právo, aby svůj rekurs před tímto nalézacím senátem osobně nebo také s příbráním advokáta ústně podrobněji provedl. Při tom však není dovoleno přednésti nové skutečnosti nebo průvodní prostředky. Proti rozhodnutím finančního úřadu zemského může strana podati stížnost k správnímu dvoru soudnímu.

Výkon trestního nálezu budiž odložen až do konečného rozhodnutí v řízení správním; avšak úřad finanční může naříditi, aby trestný obnos byl zjištěn, jakmile byl nález první stolice doručen obviněnému.

§ 260 a.

Přísedící laik a jeho zástupce budou jmenováni od finančního ministra na dobu čtyř let.

Aktivní státní úředníci, bývalí finanční úředníci a osoby postavené v císařské dvorní službě nemohou jmenováni býti přísedícími laiky.

Přísedící laik (náměstek) buď takto do příslahy vzat při svém vstupu do úřadu finančním zemským ředitelem (finančním ředitelem) nebo jeho zástupcem jakožto předsedou nalézacího senátu:

„Přisáhám Bohu všemohoucímu a vševšemohoucímu, že při jednáních nalézacího senátu, nehledě k osobě, budu rozhodovati nestranně podle nejlepšího vědomí a svědomí a že, čeho se dovim projednáváním vůbec, zejména o poměrech poplatníků, zachovám nejprísneji v tajnosti, tak mi pomáhaj Bůh.“

Osoby, které podle svého náboženského vyznání pokládají přísahu za nepřipustnou, mají dáti na místo přísahy ujištění náboženskému vyznání přiměřené.

Po vykonání přísahy předseda oznámí přísedícímu laikovi důvody, které vylučují přísedícího laika ze spolupůsobení a rozhodování při jednáních.

Tyto důvody jsou:

1. Když jest přísedící laik ke straně nebo k jejímu zástupci v takovém osobním poměru, který podle §§ 194 vylučuje člena komise z porady a usnášení;

2. má-li očekávati z osvobození neb odsouzení strany prospěch nebo škodu;

3. byl-li v této věci udavačem nebo zástupcem strany, jakož i byl-li vyslechnut jako svědek, znalec nebo přezvědná osoba.

O přednesených důvodech vylučovacích rozhoduje předseda nalézacího senátu.

§ 261.

O peněžitých pokutách podle §§ 242, 246 a 248 uložených platí ustanovení obecného zákona trestního.

Pokuty pořádkové, které za příčinou záležitosti berní jsou uloženy poplatníkovi samému, případnou chudinskému fondu té obce, ve které daň má býti předepsána. Jestliže by však daň měla býti rozdělena, nebo je-li pokuta pořádková uložena osobě jiné, tedy případně chudinskému fondu té obce, ve které osoba k placení zavázána bydlí nebo pobývá.

To platí také o trestech podle §§ 247 a 249 uložených.

Pokuty peněžité podle §§ 241 a 244 uložené případnou pokladně státní.

HLAVA VI.

Obsahující ustanovení všeobecná.

Jak se podávají přiznání a prohlášení.

§ 262.

Přiznání a prohlášení, která poplatníci jsou povinni podávat podle zákona tohoto pro své zdanění, buďte zpravidla od svéprávného poplatníka samého podána a podepsána.

za osoby, které nejsou svéprávné, mají jejich zákonně neb úředně zřízení zástupci, za firmy protokolované mají osoby, které podle ustanovení zákonníka obchodního jsou oprávněny firmu podpisovati, za korporace atd. mají členové představenstva, kteří k tomu podle statutu jsou oprávněni, vydávati prohlášení zákonná.

Na lhůty v tomto zákonu stanovené nebo od úřadu určené vztahují se ustanovení § 2, odstavce 2. a 3., zákona ze dne 19. března 1876, č. 28 ř. z. *) o poštovní dopravě, jakož i o počátku a konci lhůt.

§ 263.

S dědictvími neodevzdanými nakládá se vzhledem k daním v tomto zákoně upraveným zrovna tak jako se zůstavitelem. Dědictví taková zastupují se těmi osobami, které vedou správu majetku; osoby tyto mají vydávati zejména přiznání a prohlášení v tomto zákoně předepsaná.

Dědicové ručí jako za jiné dluhy pozůstalosti také za daně, které následkem nesprávných nebo opominutých berních prohlášení nebo přiznání zůstavitelových nebyly vyměřeny nebo byly vyměřeny menší.

Dědicové jsou povinni, aby tyto daně byly dodatečně vyměřeny, vydati prohlášení a přiznání, jichž jest třeba.

§ 264 (odst. 1. a 3.).

(¹) Pokud v té které případnosti není něco opačného ustanoveno nebo pokud toho úřad nebo komise výslovně nežádá, mohou zmocnění vydávati přiznání a prohlášení. Zmocnění mají předložit písemný, kolku prostý list mocný, svědčící na zastupování ve věcech berních.

(²) Manžel pokládá se za zmocněnce své manželky s ním nerozvedené, vyjímaje, že by sám

*) viz dodatek VIII.

nebyl svéprávný nebo že by manželka vzhledem k svému jmění byla postavena pod jiným opatrovnictvím nebo že by manželka této domněnce výslovně byla se opřela.

§ 265.

Poplatníci, kteří se trvale zdržují mimo území, kde zákon tento platí, mohou přidrženi býti, aby pojmenovali zmocněnce v tomto území bydlicího (§ 264).

§ 266.

Fysické a právnické osoby, jakož i podstaty dědické ručí za následky toho, jestliže by jejich zákonní nebo zmocnění zástupci porušili povinnosti, zejména ručí za tresty těmto zástupcům z tohoto důvodu uložené.

Tohoto ručení však zproštěny jsou fysické osoby, které nejsou svéprávné, vzhledem ku svým zástupcům úředně zřízeným.

O doručování.

§ 267.

Vyzvání, výměry, nařízení a rozhodnutí, zejména však platební příkazy budou doručovány buďto bezprostředně orgány úřadu nebo představenstvy obecními nebo poštou.

Doručení státi se má buďto do vlastních rukou adresátových nebo zmocnění (§ 264) jeho na stvrzenku. Nezasílne-li se advokát nebo notář, kterému jako zmocněnci má býti doručeno, ve své kanceláři, tedy doručení může se státi každému tam přítomnému zřízení nebo sluhovi advokátovu nebo notářovu, kterého doručovací orgán zná.

Jestliže by osoba, které platně může býti doručeno, odepřela přijmouti spis doručovaný, budiž spis zanechán na místě doručení. Toto zanechání má účinek doručovací.

Poplatníkům, jichž bydlíště a pobyt jsou neznámy, jakož i adresátům, kterým by doručovaný spis ani poštou, ani alespoň při dvou pokusech doručovacích jiným způsobem nemohl býti doručen, budiž zanechán u obecního starosty místa, kde daň je předepsána, vztažmo u starosty vyloučeného obvodu statkového, na jeho stvrzenku; toto uložení budiž od něho vyhlášeno způsobem v místě obvyklým s tím vyzváním, že adresáti, aby spis obdrželi, mají se hlásiti u starosty obecního neb u starosty vyloučeného obvodu statkového. Doručení pokládá se za vykonané, když od tohoto vyhlášení prošly čtyři neděle. Dokáže-li se však, že spis adresátovi bez jeho zavinení skutečně byl doručen teprve v čase pozdějším, pokládá se doručení za pravoplatně vykonané teprve v čase tomto, nižádnou měrou však později nežli šest měsíců po vyhlášení.

§ 268.

Doručení, která mají být vykonána mimo Rakousko-uherské mocnářství, mohou stát se listy rekomandovanými. Doručení pokládá se za vykonané, jakmile po dni, kterého list byl poště odevzdán, uplynula dvojnásobná doba pravidelné dopravy poštovské.

Jestliže poplatníci, kteří bydlí mimo království a země zastoupené na radě říšské, přes učiněné vyzvání opominuli zříditi zmocněnce tuzemského, tedy další jim doručování buďte konána skrze starostu obecního způsobem v § 267, odstavi 4., naznačeným.

O závazku podati, vysvětlení orgánům vyměřujícím.

§ 269.

Každýkoli jest zavázán svědomitě podati vysvětlení a výkazy, za které úřady finanční, vztahmo komise na základě tohoto zákona žádají, aby doplněna neb opravena byla prohlášení, přiznání a oznámení od něho podaná, jakož i v berních záležitostech osob jiných k žádosti vydati svědectví nebo jako znalec vypovídati.

Výpověď svědecká nebo znalecká smí odepřena býti toliko od osob v § 152 trestního řádu ze dne 23. května 1873, č. 119 ř. z., vytčených, od jiných však osob vzhledem k otázkám takovým, jichž zodpovězení by jim aneb osobě, ke které jsou v některém z poměrů § 152, č. 1., trestního řádu naznačených, byla způsobena bezprostřední a poměrně značná majetková škoda nebo hanba anebo vzniklo nebezpečení trestního stíhání, nebo stíhání pro berní nebo poplatkový trestný čin, anebo porušena byla svědkova nebo znalecova povinnost mlčenlivosti, státně uznaná nebo vyzrazeno bylo tajemství umělecké nebo živnostenské.)*

Osoby, které u poplatníka jsou**) nebo byly ve službě, nesmějí bez jeho svolení vyslýchány býti jako osoby přezvědné nebo jako znalci.

§ 270.

Všichni veřejní úřadové, čítajíc k nim úřady zemské, okresní a obecní, mají účinně podporovati berní úřady a komise a poskytovati jim rychle vysvětlení, kterých je třeba ku provedení tohoto zákona, pokud tomu nejsou na závažnou ustanovení zvláštní nebo naléhavé ohledy služební.

§ 271.

Soudy jsou zejména zavázány z těch rozsudků, nálezů a výměrů, z nichž podle platných

*) viz § 63, č. 1., zák. o dávce.

**) viz § 63, č. 2., zák. o dávce.

předpisů doručovati mají opisy úřadům poplatky vyměřujícím, pokud takováto vyhotovení rozmnožují se způsobem mechanickým, zasílají po opise tomu bernímu úřadu instance první, v jehož obvodě soud má své sídlo.

O nahlédání do knih obchodních a hospodářských.

§ 272.

Povinnost dovoliti nahlédnouti do obchodních a hospodářských knih (§§ 206, 210 a 258) zahrnuje také povinnost předložiti smlouvy, dlužní úpisy, úrokové kvitance, účetní výpisy, faktury a jinaké účetní pomůcky a doklady.

Nabídne-li sám poplatník knihy k nahlédnutí, buď do nich nahlédnuto, nepokládá-li úřad nebo komise jeho údaje bez tohoto nahlédnutí za hodnověrné. Poplatník uveď přesně skutečnosti, jež mají býti nahlédnutím do knih prokázány, jinak není třeba k jeho nabídce míti zřetele.

§ 273.

Nahlédnutí do knih buď předsevzato od předsedy příslušné komise nebo od státního úředníka písemným příkazem předsedy nebo úřadu opatřeným nebo konečně, dohodne-li se úřad a poplatník o osobě některého člena komise, který není státní úředník, tímto členem komise za přítomnosti poplatníkovy nebo jeho zástupce písemně zřízeného (§ 264).

Dovoleno jest přibrati znalce účetnictví a přísežného tlumočníka, jakož i úřední pomocníky podle uznání příslušného úřadu nebo komise. Tyto osoby mají přísně v tajnosti zachovati poplatníkovy poměry, o kterých se při nahlédnutí do knih dovědí, a musí splnění této povinnosti, nejsou-li již jako státní úředníci do přísahy vzati, slíbiti ruky dáním na místo přísahy. Buďte výslovně upozorněni na trestní ustanovení § 246. Při výběru znalce účetnictví buď pamatováno na jeho obeznanost s poměry příslušného druhu příjmův.

Proti přibrání takových osob, jakož i jejich zřízců, které jsou v obchodní soutěži s poplatníkem, může poplatník činiti námitku. O takové námitce rozhoduje s konečnou platností úřad nebo komise přihlížejíc ke všem okolnostem případu.

Také poplatník má právo sám na svůj náklad přibrati důvěrníka a znalce účetnictví ze seznamu vedeného u obchodního soudu (obchodního a námořského soudu, zemského soudu, krajského soudu).

§ 274.

Nahlédnutí do obchodních knih při rozsáhlém vyšetřování nebo při jinakých okolnostech zřetele hodných má se státi podle volby poplat-

níkovy buďte v živnostenských místnostech, vztahmo bytu poplatníkově nebo v úředních místnostech příslušného úřadu, vztahmo komise.)*

Ostatně buď nahlédnutí do knih zpravidla předsevzato v těchto úředních místnostech.

Jde-li o zápisky nebo pomůcky, kterých poplatník potřebuje za výkonu svého povolání nebo živnosti, tedy musí býti poplatníku poskytnuta možnost těchto zápisů a dokladů přiměřeně používat za obchodních hodin.

§ 275.

Není-li byt poplatníkuv nebo živnostenská místnost poplatníkovy v obvodě úřadu nebo komise, jimž nahlédnutí do knih bylo nabídnuto, tedy buď o výkon jeho požádán úřad berní, v jehož obvodě jest byt nebo místnost živnostenská.

§ 276.

O výsledku nahlédnutí do knih buď sepsán protokol, ve kterém buďte především uvedeny zápisy obsažené ve knihách a zápiscích k nahlédnutí předložených, které se vztahují na skutečnosti, které mají býti zjištěny nahlédnutím do knih. Rovněž buďte do tohoto protokolu zapsány poplatníkem nebo jeho zástupcem dané vysvětlivky a zprávy, k jeho žádosti vykonaná zjištění, jakož i údaje o zevnějšíku knih a zápisů, konečně okolností, které jsou důležité pro jejich hodnověrnost.

Odepře-li poplatník předložiti knihy, zápisů nebo doklady, nebo tvrdí-li, že nevede, vztahmo nemá zápisů na něm žádaných, i okolností, kterými poplatník toto tvrzení chce učiniti hodnověrným, budiž v protokolu zaznamenáno. Když poplatník nebo příbrání znaleci nebo poimenovaný důvěrník (§ 273) chtějí dáti poznámky do protokolu, buďte rovněž zapsány. Zejména poplatník má právo žádati v protokolu za poskytnutí nejdéle čtrnáctidenní lhůty, aby mohl podati obšírnější vyjádření o materiálu, výsledky nahlédnutím do knih nabytém, čítajíc v to i případně dobré zdání znalců. Při oznámení výsledku předsevzatého nahlédnutí do knih komisím nebudte oznamovány jména obchodních přátel, prameny odběru a zákazníci. Učiní-li však orgán, který do knih nahlédal, námitky proti určitým zápisům anebo dokladům v takovém směru, že je třeba věděti jména za příčinou rozhodnutí o průvodní moci zápisu, tedy buďte také tato jména pojata do oznámení. K žádosti poplatníkově však v tomto případě, jakož i jde-li o jinaké určité skutečnosti, jejichž oznámení celé komisi by jeho způsobilost k soutěži ohrožovalo nebo mu jinak patrnou škodu způsobilo, buď oznámení o výsledku vykonaného nahlédnutí do knih (§ 277) učiněno nejprve výboru,

který má býti zřízen, šetříc obdobně ustanovení § 211: tento výbor vyjádří se potom o průvodní moci tohoto závadného zápisu úplné komisi, neuváděje jmen.

Všechny osoby, zúčastněné ve provedení a uvážení knihovního důkazu, mají zachovati přísnou mlčenlivost o jménech obchodních přátel, pramenech odběru a zákaznících.

§ 277.

Úřad nebo komise ocení výsledek nahlédnutí do knih dle svého volného přesvědčení, jehož nabyly svědomitým zkoumáním všech okolností.

Výsledek, jak byl knihovní důkaz oceněn, buď s důvody oznámen poplatníku spolu s rozhodnutím ve věci samé vydaným. Předložil-li poplatník obchodní knihy dle předpisu obchodního zákona řádně vedené, finanční úřad nebo komise však nicméně dle svého přesvědčení měla za to, svému rozhodnutí za základ položití mínění od knihovnických zápisů se odchylující, buďte v odůvodnění uvedeny obzvláště okolnosti a úvahy, jež tu byly pro ni rozhodné. Úřad nebo komise, jež nařídily předložiti knihy, záznamy a doklady, mohou, nestačí-li zjištění v protokole obsažená k vysvětlení případných pochybností, naříditi, aby nahlédnutí do knih bylo doplněno neb opětováno.

§ 278.

Vyšla-li z vykonaného nahlédnutí do obchodních (hospodářských) knih nesprávnost podstatných údajů poplatníkových, může mu uložena býti náhrada zvláštních nákladů nahlédnutím do knih vzniklých.

Proti rozhodnutí úřadu finančního na náhradu škody svědčícímu, poplatník může podati rekurs k finančnímu úřadu zemskému; proti takovému rozhodnutí komise může podáno býti odvolání ku komisi odvolací, vztahmo k zemské komisi pro daň výdělkovou. Učinila-li takové rozhodnutí komise odvolací, poplatník může odvolati se k ministerstvu financí.

§ 279.

Abv bylo nahlédnuto do obchodních a hospodářských knih, lze nabídnouti nebo naříditi jak v ukládacím a opravném řízení, tak i v trestním řízení.

Neuposlechne-li se vybidky, aby dovoleno bylo nahlédnouti do knih, neb odepře-li se nahlédnutí do knih, neb odmítnou-li se vysvětlení s tím spojená, lze v ukládacím řízení a v opravném řízení o ukládání uložití pořádkové pokuty (§ 250) do 10.000 K.

*) viz § 63, č. 4., zák. o dávce.

V trestním řízení)* mohou ke zvláštnímu písemnému rozkazu vyšetřujícího finančního úřadu osoby, jimž uloženo nahlédnouti do knih (§ 273), i proti vůli poplatníkově vstoupiti do místností, v nichž jsou knihy uloženy, a nahlédnouti do nich.

O vstupu do živnostenských místností poplatníkůvých.

§ 280.

Aby byly vyšetřeny skutečnosti důležité pro vyměření daně, osoby, berním úřadem nebo předsedou komisí v tomto zákoně zřízených písemně zmocněné, jsou oprávněny ohledati za hodin pracovních a obchodních živnostenská zařízení, provozovárny a zásoby poplatníkovy.***) Pokud výdělkový podnik provozuje se v bytě poplatníkově, oprávnění svrchu vytčené vztahuje se také ku provozovacím zařízením a k zásobám, jež v bytu se nalézají. Při tom budiž co možná uvarováno se toho, aby provozování bylo rušeno, a budiž opominuto každéoli pátrání po zvláštnostech provozování nebo výroby, které v zájmu obchodním mají v tajnosti býti chovány.

Takováto obhlídka nesmí bez svolení poplatníkovy syčena býti osobám jiným nežli úředníkům státním.

O nejvyšším řízení prací ukládacích.

§ 281.

Nejvyšší řízení při ukládání veškerých daní tímto zákonem upravených přísluší ministru financí.

K návrhu úřadů nebo poplatníků může ministr financí delegovati z důležitých důvodů také jinou nežli podle všeobecných pravidel příslušnou odhadní komisi, vztahmo finanční úřad, aby provedly nahlédnutí do knih, vyměřovací nebo trestní řízení.

O podání prostředků opravných.

§ 282.

Ke všem opravným prostředkům v tomto zákoně dotčeným, pokud opak toho není výslovně nařízen, vztahují se ustanovení zákona ze dne 19. března 1876, č. 28 ř. z.***)

V těch případnostech, ve kterých v přítomném zákonu právo odvolací k instanci druhé jest

propůjčeno, řízení odvolací končí se u instance druhé. Odvolání k třetí instanci má místa v těch případech, ve kterých jest toto právo ve přítomném zákonu výslovně propůjčeno.

Jak vybírají se daně a úroky z prodlení.

§ 283.

Ke všem daním v zákoně tomto upraveným vztahují se obdobně ustanovení zákona ze dne 9. března 1870, č. 23 ř. z.,*) o vybírání úroků z prodlení z přímých daní v předepsané lhůtě nezaplacených a o vybírání těchto daní vůbec, vztahmo zákona ze dne 23. ledna 1892, č. 26 ř. z.,**) o vybírání úroků z prodlení.

O promlčení.

§ 284.

K veškerým daním v tomto zákoně upraveným vztahují se ustanovení zákona ze dne 18. března 1878, č. 31 ř. z.,***) jednající o promlčení daní přímých.

Komise pro daň výdělkovou, komise odhadní a komise odvolací buďte kladeny na roveň úřadům finančním ve smyslu zákona právě uvedeného.

Jestliže vyměření okolnostmi později na jevo vyšlými objeví se býti příliš nízké, platnost mítí má dvouletá lhůta promlčecí v § 3 řečeného zákona pro nesprávné vyměření dávky ustanovená; jestliže však nesprávné vyměření stalo se následkem toho, že strana své povinnosti nevykonala, tedy mají platnost ustanovení § 2 zákona řečeného.

Avšak promlčení vyměřovacího práva nastane za všech okolností, když úřad v desíti letech po uplynutí ukládacího období, na které se daň vztahuje, nepodnikl a straně neohlásil žádného úředního jednání za příčinou vyměření.

Aby se zjistilo nesprávné vyměření, může poplatník býti k součinnosti přidržen stejným způsobem jako v řádném řízení ukládacím.

O navrácení do předešlého stavu.

§ 286.

Když poplatník přírodními událostmi nebo jinou nepředvídatelnou nebo neodvratitelnou událostí nemohl zachovati lhůtu k opravnému prostředku v ukládacím, odvolacím nebo rekursním

*) viz § 63, č. 5., zák. o dávce.

**) viz také § 63, č. 6., zák. o dávce.

***) viz dodatek VIII.

*) viz dodatek VI.

**) viz dodatek IX.

řízení, nebo nedostal-li on anebo jeho zástupce beze své viny žádné vědomosti o takové lhůtě, tedy jest oprávněn navrhnouti navrácení do předešlého stavu.

Návrh na vrácení ku předešlému stavu nemůže opřen býti na okolnosti, které byly již shledány za nedostatečné, aby na jejich základě bylo povoleno poplatníku prodloužení zameškané lhůty.

Navrácení ku předešlému stavu buď navrženo s uvedením skutečností je odůvodňujících a jeho průvodních prostředků, jakož i s dodatečným podáním vyloučeného opravného prostředku ve dvou týdnech po odstranění překážky u úřadu příslušného pro podání dodatečně předloženého opravného prostředku.

Po uplynutí šesti měsíců, čítajíc od konce zameškané lhůty, nepřipouští se již návrh na vrácení ku předešlému stavu.

O návrhu rozhoduje úřad, kterému přísluší rozhodnutí o zameškaném opravném prostředku.

Dodatek II

Cís. nařízení ze dne 16. března 1917, čís. 124 ř. z. (čl. III., §§ 1—6).

Článek III.

Trestní ustanovení.

§ 1.

Kdo jako poplatník nebo zmocněnec jeho, nebo jako hlášením povinný z hrubé nedbalosti se dopustí trestních činů neb opomenutí, označených v §§ 239, 240 a 243 zákona o osobních daních ze dne 25. října 1896, č. 220 ř. z., nebo jako poplatník nebo jeho zmocněnec dopustí se trestných činů nebo opomenutí v patentu o domovní dani ze dne 23. února 1820 uvedených, dopustí se nedbalého ohrožení daně.

Tyto osoby buďte potrestány peněžitými pokutami, jimiž pohroženo je pro zkrácení daně a zatajení daně v § 241, odstavci 1. a 2., § 224, odstavci 1. a 2., zákona o osobních daních a pro zatajení nájemného v patentu o domovní dani ze dne 23. února 1820, při jejich vyměřování je přihlídati k menší trestnosti v poměru k úmyslnému daňovému přečinu dle stupně zavinění. Při tom lze sestoupiti také pod zákonnou nejmenší výměru pokuty až do polovice její.

Není-li tu hrubé nedbalosti, nýbrž pouhé nedopatření, lze pro nepořádnost uložití peněžitou pokutu až do 200 korun. Předpisy § 241, odstavce 3., a § 244, odstavce 3., zákona o osobních daních se zrušují.

§ 2.

Pro zkrácení daně nebo zatajení daně, jež je trestné dle §§ 239, 240, 241, odstavec 1. a 2., 243 a 244, odstavec 1. a 2., zákona ze dne 25. října 1896, č. 220 ř. z., o osobních daních, jež bylo spácháno vědomě a v úmyslu zkrátiti zákonnou dávku daně; a pro zatajení výtěžku nájemného, jež je trestné podle patentu o domovní dani ze dne 23. února 1820 a jehož poplatník neb jeho zmocněnec se dopustí se stejným úmyslem nesprávnými údaji v přiznání, výnosu nájemného nebo opominutím vymáhání jeho, může vedle peněžité pokuty, kterou v platných ustanoveních je pohroženo, uložen býti také trest vězení v těchto případech:

1. *přesahuje-li obnos, o který státní daň byla zkrácena nebo zkrácením ohrožena, 600 korun; obnosy, které vztahují se na několik let nebo několik druhů daní, buďte spočteny;*

2. *byl-li obviněný již odsouzen pro některé činy neb opominutí na počátku tohoto paragrafu uvedené a dopustí-li se před uplynutím pěti let od odsouzení opět některého z těchto činů (návrat k činu).*

Trest vězení buď uložen výměrou od jednoho dne do tří měsíců; vězení až do jednoho roku lze uložit, přesahuje-li obnos, o nějž byla daň zkrácena nebo zkrácením ohrožena (odstavec 1., č. 1.) pět tisíc korun.

Vedle trestu vězení lze nalézt, aby nález byl vždy jednou uveřejněn v jednom nebo více tiskopisech na náklad odsouzeného.)*

§ 3.

Zkrácením daně dle §§ 239 a 240, zatajováním daně dle § 243 zákona ze dne 25. října 1896, č. 220 ř. z., o osobních daních, a zatajování nájemného dle patentu ze dne 23. února 1820 o domovní dani, se také dopouští, kdo vědomě a v úmyslu daň zkrátiti, poplatníka, zmocněnce poplatníkovu neb osobu hlášením povinnou podněcuje k jednáním neb opominutím v dotčených zákonných předpisech nebo v § 1 tohoto článku označeným nebo jim při spáchání pomáhá radou nebo skutkem.

Vinník buď nezávisle na trestnosti nebo potrestání poplatníka (zmocněnce, osoby hlášením povinné) potrestán na penězích dle §§ 241, odstavce 1. a 2., 244, odstavce 1. a 2., zákona o osobních daních a dle patentu o domovní dani; za předpokladu § 2 tohoto článku lze uložit tresty vězení, kterými je v něm pohroženo. Za uložení peněžité tresty ručí poplatník, v případnosti § 240 zákona o osobních daních osoba hlášením povinná.

*) viz § 57, lit. B., o dávkce.

Bez trestu zůstane, kdo jsa nucen hospodářskou odvislostí, napomáhá, leč že by jsa otázan úřadem učinil též nesprávné údaje.

§ 4.

Nelze-li zcela nebo částečně dobytí peněžitých pokut, uložených dle § 1, odstavce 1. a 2., §§ 2 a 3 tohoto článku a zákonných ustanovení v tomto paragrafu dotčených, nastoupí na místo jich tresty vězení v trvání jednoho dne až do šesti měsíců.

Výměra náhradního trestu buď stanovena dle stupně zavinění a dle majetkových, příjmových a jinakých osobních poměrů odsouzeného a vyřčena v trestním nálezu.

§ 5.

V případech, kdy lze vedle peněžité pokuty uložit trest vězení, vynese nález v první instanci po provedeném řízení platnými předpisy upraveném finanční úřad v rozhodujícím senátě tří členů, jenž se skládá z finančního úředníka, soudcovského úředníka a z přisedícího laika. Na posléz jmenovaného vztahují se obdobně ustanovení § 260 a) zákona o osobních daních ve znění novely ze dne 23. ledna 1914, č. 13 ř. z.

Zevrubnější ustanovení vydají se nařízením.

§ 6.

V § 256, odstavec 2., zákona o os. daních stanovené oprávnění ministra financí k vytvoření větších berních trestních okresův a k delegování platí také v trestních věcech domovní daně. Zemský finanční úřad rozhodne také o rekursích v trestních věcech domovní daně v rozhodujícím senátě, který jest složen dle §§ 260 a 260a) zákona o os. daních.

Dodatek III.

Výňatek z min. nařízení ze dne 5. března 1896,
čís. 31 ř. z.

E. Dodatek o menších vzájemných pojišťovacích spolcích.

§ 44.

Ustanovení oddílů A., B., C. a D. vztahují se obdobně s následujícími obměnami k menším vzájemným pojišťovacím spolkům, které provozují pojišťování:

1. nemocenského a pohřebního,
2. důchodů pro případ invalidity nebo stáří,
3. vdovských a sirotčích podpor,
4. peněžité sumy některým členem ve prospěch osoby třetí (zejména věna nebo výbavy pro dítě) dne určitého splatné; pak
5. proti škodám požárním,

6. proti škodám na dobytí, a u kterých celý plán podniku má lidumilnou povahu a pojišťování na místním neb odborně-spočenstevním základě nebo jinak jest upraveno tím způsobem, že vyloučení jsou placeni jednatele jakožto sprostředkovatelé.

§ 45.

Při zakládání tuto dotčených spolků může upuštěno býti od požadavku, aby tu byl fond zakládací, je-li zvláštními poměry a opatřeními dána jinaká jistota.

§ 46.

Při zakládání pojišťovacích spolků, které provozují toliko pojišťování nemocenského a pohřebního, může od toho býti upuštěno, aby předloženy byly výkazy v § 8 požadované, avšak ustanovení o pojištěných dávkách a členských příspěvcích, jež jest platiti, buďte do stanov pojaty.

§ 47.

Spolky pro pojišťování nemocenského a pohřebního, jestliže pro pojišťování pohřebního není zřízen zvláštní odbor, mají nastřádati rezervní fond ve výši dvojnásobného průměrného ročního vydání posledních pěti účetních let, a jestliže by fond tento klesl pod tuto výši, opět jej doplniti až do této výše. Pokud by rezervní fond nedosáhl této sumy, buďte jemu přiděleny ročně alespoň dvě desetiny členských příspěvků.

Spolky tyto mají však toho vůli ve svých stanovách určit, aby každého pátého roku jejich příjmy a závazky byly podle pojišťovací techniky odhadnuty způsobem v § 48 udaným. V této příležitosti pro nastřádání potřebného rezervního fondu místo svrchu dotčeného pevného měřítka jest příslušný výsledek tohoto odhadu rozhodn.

§ 48.

Spolky, jichž účelem je pojišťování v § 44, čísle 2., 3. a 4., naznačené, mají každého pátého roku znalcem, jenž ve správě spolku není účasten, dáti odhadnouti pravděpodobnou výši svých závazků a příjmů s nimi srovnalých, výsledek dozorčímu úřadu oznámiti a všem členům přístupným učiniti.

Totéž ustanovení platí také pro spolky, které toliko nebo ve zvláštním odboru pohřebné pojišťují.

§ 49.

Jestliže z ročních účetních závěrek nebo z občasných odhadů u některého ze spolků v § 44, čísle 1. až včetně 4., uvedených na jevo vyjde, že příjmy některého pojišťovacího odboru nestačí k uhrazení přejatých závazků a k nastřádání rezervy, a nedá-li se tento nepoměr odstraniti jinakými vhodnými opatřeními, buďte příspěvky zvýšeny nebo dávky zmenšeny.

§ 50.

Provozuje-li některý spolek několik odborů v § 44 uvedených, tedy pro každý tento odbor, a jestliže mimo pojišťování sleduje ještě účely jiné, i pro účely tyto budiž jmění odděleně spravováno a účtováno.

Ve stanovách budiž určeno, v kterém poměru placené snad zápisné, jinaké příjmy, pak správní náklady mají být rozděleny na jednotlivé pojišťovací odbory.

§ 51.

Spolky v § 44 dotčené jsou povinny každého roku nejdéle až do konce června dozorčímu úřadu pro každý pojišťovací odbor předložit účetní závěrku, skládající se z provozovacího účtu a z výkazu majetku, dále výkazy o vzrůstu nebo úbytku (o pohybu) pojišťování a o vzešlých podporách, vztažmo škodách.

Provozovací účet těchto spolků, vztažmo jednotlivých fondů má vykazovati:

I. Ve příjmech:

1. Stav ryzího jmění na konci roku předcházejícího;
2. příjmy z pravidelných členských platů s udáním částek napřed a po případě dodatečně zaplacených;
3. správní příjmy (zápisné a pod.);
4. příjmy z uložených kapitálů;
5. zisk na kursu cenných papírů;
6. ostatní příjmy (při čemž větší částky buďte podrobněji rozděleny).

II. Ve vydáních:

1. Podpory, vztažmo škody zaplacené, podle stanov dané (podrobně, i s náklady vyšetřovacími);
2. náklady správní;
3. daně a poplatky;
4. odpisy;
5. ztrátu na kursu cenných papírů;
6. ostatní výdaje (při čemž větší částky buďte podrobněji rozděleny);
7. ryzí jmění na konci účetního roku.

Výkaz majetkový vykazovati má jednotlivě veškerá aktiva i pohledávky a dluhy na nich vázající; rozdíl udává ryzí jmění spolku, vztažmo toho kterého fondu.

Pro spolky, zřízené podle zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., pro nemocenské pojišťování dělníků, platí vzhledem ku pojišťování nemocenského a pohřebního místo předcházejících předpisů o vydávání účtů a výkazů předpis zvláštní, podle § 72 dotčeného zákona dané.

§ 52.

Jmění spolků v § 44 uvedených smí toliko býti ukládáno:

1. V cenných papírech způsobilých k ukládání peněz sirotčích;
2. v hypotékách sirotčí jistoty poskytujících;
3. v tuzemských spořitelních;
4. v tuzemských činžovních nemovitostech, nezůstanou-li zavazeny nad třetinu ceny kupní.

Dodatek IV.

Výňatek ze zákona ze dne 24. května 1869,
č. 88 ř. z.

§ 2.

Od daně pozemkové jsou osvobozeny:

1. plochy neplodné;
2. bažiny, jezera a rybníky, pokud nejsou hospodářsky obdělávány a ani rybářstvím, ani sekáním rákosí nebo dobýváním rašeliny výtežku neposkytují;
3. veřejné cesty, stezky a silnice, náměstí, návsi a ulice, pak veřejným účelům sloužící kanály a vodovody a koryta řek a potoků;
4. veřejná pohřebiště, pokud nemají jiného určení;
5. stavební plocha a dvory;
6. k výrobě mořské soli určené plochy.

§ 16.

Ohledně druhů kultury jest rozeznávati: a) role, b) louky, c) zahrady, d) vinice, e) pastviny, f) alpy, g) lesy, h) jezera, bažiny, rybníky, i) půdu parifikační, k) půdu neplodnou.

Plochy, které jinakým užíváním jsou odcizeny prvotní výrobě, považují se za půdu parifikační; sem patří:

jámy vápenné, pískové, šterkové, slínové, rašelinné, jílové, místa pro skladiště a dílny, soukromé průplavy, břehy, meze, stromořadí, soukromé cesty, území železnic, pak plochy upotřebené ke kamenným lomům a u dolů ke štolám, šachtám, vodním nádržkám a pod.

Dodatek V.

§ 321 zákona ze dne 1. srpna 1895, č. 113 ř. z.
(civilní řád soudní).

Výpověď smí býti svědkem odepřena:

1. o otázkách, jichž zodpovídání by jeho manželce nebo osobě, s kterou svědek v pokolení přímém nebo v pokolení pobočném až do druhého stupně jest příbuzen anebo sešvakřen,

nebo se kterou jest spojen adopcí, dále jeho pěstounům anebo schovancům, jakož i jeho poručníkovi nebo poručenci bylo k hanbě nebo přivodilo nebezpečí stíhání trestním soudem;

2. o otázkách, jichž zodpovídání svědku nebo některé z osob v čís. 1. dotčených by způsobilo bezprostřední majetkovou újmu;

3. o skutečích, o kterých svědek by nemohl vypovídati, leč by porušil uloženou jemu státem uznanou povinnost mlčenlivosti, pokud ji platně nebyl zproštěn;

4. o tom, co svědkovi v jeho vlastnosti jako advokátu od jeho strany bylo svěčeno;

5. o otázkách, k nimž by svědek nemohl odpověděti, leč by vyzradil znalecké neb obchodní tajemství.

Výpověď v případech pod č. 1. a 2. udaných může i tenkrát odeprána býti vzhledem ku přátelům tam uvedeným, když více netrvá manželský poměr, který zakládá přátelský poměr.

Dodatek VI.

**Zákon ze dne 9. března 1870, č. 23 ř. z.,
jenž se týče vybírání úroků z prodlení z daní
přímých ve lhůtě vyměřené nezaplacených a
vybírání těchto daní vůbec.**

S přivolením obojí sněmovny rady říšské
vidí se Mi naříditi takto:

§ 1.

Jestliže by někdo daní přímých, totiž: daně z pozemků, třídní daně z domu, daně z nájmu domovního, daně z výdělků a z příjmů i s přírážkami státními nejdéle ve 14 dnech, když projde lhůta, v jedné každé zemi k placení každé daně vyměřené, nezaplatil, povinen bude, platí-li za celý rok více než 100 K řádné daně i s přírážkami státními, platiti úroky z prodlení.

§ 2.

V každé zemi buďž zákoníkem zemským znovu vyhlášeno, v které lhůtě se má každá daň platiti. Mimo to buďž počátkem každého roku v každé obci způsobem v místě obyčejným přibito ohlášení, z něhož by bylo viděti, v kterých lhůtách se mají dotčené daně zapravovati, a jaké následky to bude míti, kdyby někdo těchto lhůt nedodržel.

§ 3.

(Ve znění upraveném zákonem ze dne 23. ledna 1892, č. 26 ř. z.). Úroků z prodlení počítati se bude z každých 200 K a za každý den 2-6 haléřů*), ode dne po lhůtě ustanovené k vybrání

*) viz poslední odstavce §u 63 zák. o dávce.

daně nejprve příštího až do zapravení dospělého dluhu a vybírati se budou zároveň s ním.

§ 4.

Jestliže by někdo daně, kterou jest povinen zaplatiti ve čtyřech nedělích ode lhůty k zaplacení vyměřené nezaplatil, buďž tato daň i s úroky z prodlení do dne placení vycházejícími, když lhůta řečená projde, ihned prostředkem předepsaného řízení donucovacího dobytá, ač nepodal-li dlužník žádosti za slevení daně nebo za čekání, a nenalezl-li úřad politický, že žádost jest dle zákona odůvodněna.

§ 5.

Nemohly-li by se počátkem roku berničného daně povinníkům za tento rok ještě definitivně předepsati, zapravovány buďte dle míry roku berničného právě minulého po ten čas, na který jsou způsobem ústavním povoleny, dotud, pokud nebude nová povinnost předepsána, do kteréž se pak to, co již bylo zapláceno, vpočítá.

§ 6.

Tento zákon habude moci dne 1. července roku 1870.

§ 7.

Ministrovi financí uloženo jest, aby tento zákon ve skutek uvedl.

Dodatek VII.

**Císařské nařízení ze dne 16. července 1904,
čís. 79 ř. z.,
o náhradných úrocích ze zpět vyplacených
částek berních a berních pokut.**

Na základě § 14 státního zákona základního, daného dne 21. prosince 1867, č. 141 ř. z., nařizují takto:

§ 1.

Z těch částek přímých daní státních a pokut v příčině těchto daní uložených, nepravoplatně přijatých a proto hotově vrácených, zpětný příjemce může podle těchto ustanovení tehdy činiti nárok na náhradné úroky ve výměře úroků z prodlení za tyto daně vybíraných, když by předepsáním, které bylo zrušeno neb obmezeno, ať samým o sobě, ať ve spojení s jiným předepsáním téhož druhu berního byla vznikla povinnost platiti úroky z prodlení podle § 1 zákona, daného dne 9. března 1870, č. 23 ř. z., jde-li však o berní pokuty tehdy, převyšuje-li částka vrácená 100 K.

§ 2.

Za nepravoplatně přijatá pokládána buďte vykonaná placení potud, pokud o předepsání, na jehož úhradu byla vykonána, buď rozhodnutím

správního úřadu k opravnému prostředku vynešeným nebo výrokem soudním bylo uznáno, že se nezakládá v právu, ať již bylo úplně zrušeno nebo tak omezeno, že učiněný vklad převyšuje zbývající předepsání.

Dobrovolně vykonané platy, které převyšují zákonné splátky ročního předepsání, na něž si bylo původně stěžováno, jsou však vyloučeny z výpočtu náhradních úroků.

Za rovné s vrácením na základě rozhodnutí a nálezu v prvním odstavci dotčených pokládá se, jestliže finanční správa za soudního řízení sporného stížnosti poplatníka vyhověla a vrátili se z tohoto titulu částka zaplacená.

§ 3.

Bylo-li však rozhodnutí týkající se berního ukládání nebo berního trestu zrušeno, místo má nárok na vrácení zaplacené částky berní i s náhradními úroky předkem toliko podle nového rozhodnutí, které vstupuje na místo rozhodnutí zrušeného, s výhradou dalších snad nároků, které by snad v budoucnu vznikly následkem právního postupu proti novému rozhodnutí přípustného.

§ 4.

Náhradní úroky placeny budete ode dne započtení neprávem vykonaného platu do příjmu až do dne, kterého dána byla poplatníku příslušným uvědoměním berního úřadu právní možnost zaplacenou berní částku zpět obdržeti.

Avšak částky, jevící se následkem opravy předepsání jako přeplatky, vynaloženy budete na před na zapravení jiné berní povinnosti poplatníkovy tehdy splatné.

Zevrubnější ustanovení o tom, jak se poplatník uvědomí, a o výpočtu náhradních úroků vydána budete způsobem nařizovacím; při tom může zejména stanoven býti výpočet náhradních úroků na základě účetního výbytku, který vyjde na jevo při ročním zúčtování opraveného předepsání s vykonanými vplaty.

Nastane-li u vrácení berní částky po uvědomění zpětného příjemce finanční správou odklad okolnostmi neospravedlněný, náhradní úroky zapraveny budete až do času skutečného vrácení.

§ 5.

Nárok na náhradní úroky zanikne, nebyl-li učiněn do tří let ode dne dodání rozhodnutí správního úřadu neb ode dne prohlášení soudního nálezu, na jehož základě náhrada se dává.

§ 6.

Vracejí-li se jiné státní dávky nežli v tomto nařízení a v § 28 zákona, daného dne 8. března 1876, č. 26 ř. z.,*) dotčené, není nároku na náhradní úroky.

*) jedná o úrocích z prodlení při poplatcích.

§ 7.

Nařízení toto nabude ihned moci s tou obměnou, že nemůže se činiti nárok na náhradní úroky z platů, které byly vykonány před 1. lednem 1904.

Mému ministrovi finančnímu jest uloženo, aby ve skutek uvedl toto nařízení.

Dodatek VIII.

Zákon ze dne 19. března 1876, č. 28 ř. z.,
jinžto se vyměřují lhůty, v nichž se může zjednatí platnost prostředkům právním proti rozhodnutím a nařízením orgánů správy finanční.

S přivolením obojí sněmovny rady říšské vidí se Mi naříditi takto:

§ 1.

Představení, stížnosti nebo rekursy proti příkazům, nařízením nebo rozhodnutím, vydaným způsobem administrativním od úřadů a orgánů správy finanční, na které náleží rozvrhovati, vyměřovati a spravovati daně přímé, dávky nepřímé a jiné důchodky k potřebám státním, podány budete, pokud dle zákonů dovoleno jest je podávati, ve třiceti dnech tomu orgánu, který vydal příkaz, nařízení neb rozhodnutí, a směřuje-li představení, stížnost neb rekurs toliko proti uložení nějakého trestu pořádečného, podány budete v osmi dnech.

Vztahuje-li se však prostředek právní k opatření nebo příkazům pachtěří aneb jiných orgánů soukromých důchodky státní vybírajících, zjednána mu buď platnost u finančních úřadů první instance, jinž přísluší k nim přihlížeti.

V případech zvláštního zřetele hodných může úřad, u něhož se má prostředku právnímu průchod zjednatí, lhůtu prodloužiti. Nebylo-li ve lhůtě předepsané podáno představení, stížnost nebo rekurs, může to být na škodu toliko té straně, kteréž výměr nebo příkaz, proti němuž prostředek právní směřuje, byl dodán, anebo jejím dědicům.

§ 2.

Ve vynešeních v § 1 uvedených má se výslovně pojmenovati úřad, ke kterému se má podati představení, stížnost nebo rekurs, a lhůta, v které se má podati, sice půjde lhůta teprv od dodání vynešení dodatkového, v kterémž se tato data obsahují.

Lhůta počíná se ode dne po dodání nejprve příštího; bylo-li představení podáno na poštu na úřední potvrzení přijímací (na list podávací, na recept atd.), nepočítají se ve lhůtu dni, po které šlo představení po poště.

Případne-li poslední den lhůty na neděli nebo obecný den sváteční, skončí se lhůta teprv ve všední den nejprve příští.

Žádá-li někdo u některého úřadu za prodloužení lhůty ku provedení právního prostředku, nebo ve lhůtě tímto zákonem vyměřené za oznámení příčin nějakého rozhodnutí od tohoto úřadu vynešeného, tedy se lhůta až do toho dne, kterého se mu dodá vyřízení na tuto žádost, přerušuje a jde potom znovu.

§ 3.

Tímto zákonem odjímá se moc všem nařízením s ním se nesrovnávajícím, pokud se týkají věcí, v příčině kterýchž jest vydán.

§ 4.

Tento zákon vejde ve skutek dne 1. dubna 1876.

Byl-li dodán nějaký příkaz nebo nějaké rozhodnutí dříve 1. dubna 1876, a má-li proti němu právní prostředek místo, pokládáno to buď tak, jako by byl dodán příkaz neb rozhodnutí dnem 1. ledna 1876.

§ 5.

Ministři záležitostí vnitřních a ministři financí uloženo jest, aby ten zákon ve skutek uvedli.

Dodatek IX.

**Zákon ze dne 18. března 1878, č. 31 ř. z.,
o promlčení přímých daní, platů z měr dolových
a kutišů svobodných, daní potravních, tax, kolků
a přímých poplatků.**

S přivolením obojí sněmovny rady říšské nařizují takto:

O promlčení tuto jmenovaných dávek státních, totiž: přímých daní, platů z měr dolových a kutišů svobodných, daní potravních, tax, též kolků a přímých poplatků mají platnost míti tato ustanovení:

Kdy se promlčuje právo vyměřovací.

§ 1.

Právo státu vyměřiti dávku na určitý čas neb za nějaký určitý čin promlčuje se vůbec ve čtyřech letech, jde-li však o kolky a přímé poplatky, v pěti letech. Promlčení počíná se, když dojde rok správní, v němž poplatník povinnosti své oznámí, potažiti podati základy vyměření nebo předepsání dosti učinil, anebo, není-li poplatník povinen toto učiniti, když dojde rok správní, v němž poplatek povinný vzešel.

§ 2.

Nebyla-li dávka vyměřena nebo poplatek, který se měl zaplatiti, aniž byl úředně vyměřen, celý nebo díl jeho zapraven z té příčiny, že poplatník povinnosti své zanedbal, tedy jde lhůta promlčení v § 1 vyměřená teprve od projití roku správního, v kterémž úřad byl s to, aby poplatek vyměřil nebo předepsal.

Jde-li o listiny, spisy nebo jiné pomůcky kolků poddané, které byly sepsány, aniž byl poplatek vedle předpisu zapraven, počíná se lhůta promlčení v § 1 vyměřená teprve od projití roku správního, v němž takový spis byl finančnímu úřadu u vědomost uveden, nebo ho bylo úředně užito.

Minulo-li však, než úřad byl s to, aby poplatek vyměřil nebo předepsal, třicet let od projití roku správního, v němž poplatek povinný vzešel, tedy se nemůže již práva vyměřovacího užívati, leč že by se užilo úředně spisu kolků poddaného, v kterémž případě má se vyměřiti kolek, který se měl zapraviti toho času, když listina byla sdělena.

§ 3.

Právo vyměřovati to, oč z příčiny nepravého vyměření poplatku bylo málo předepsáno, promlčuje se vůbec ve dvou letech, týče-li se však kolků a přímých poplatků, ve třech letech od projití roku správního, v kterémž poplatek původně vyměřený se měl zaplatiti.

§ 4.

Promlčení přerušuje se v případech v §§ 1 až včetně 3 uvedených, když se za příčinou vyměřování předsevzme a poplatníkovi oznámí jednání úřední. Od projití roku správního, v kterémž bylo konáno poslední úřední jednání toho způsobu, počíná se nová lhůta promlčení.

Kdy se promlčuje právo vymáhati dávky prošlé.

§ 5.

Právo státu vymáhati dávky prošlé promlčuje se v šesti letech od projití roku správního, v kterém se měla dávka zapraviti.

§ 6.

Promlčení dávek prošlých přerušuje se dodáním vyzvání poplatníka, aby dávku zaplatil, zavedením exekuce nebo povolením lhůty k placení.

Od projití roku správního, v kterémž bylo poslední vyzvání, že má poplatník platiti, dodáno, poslední postup exekuce vykonán, a v kterémž došla poslední lhůta k placení, počíná se nová lhůta promlčení.